

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

24. ÚNORA 2008

Z obsahu:

Doba obrácení

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
6. února 2008
- strana 2 -

Poselství pro nás

Průběh sestry Benigny
Consolaty Ferrero
- strana 4 -

Všechno záleží na Božím požehnání

P. Bernhard Springer
- strana 5 -

Mnich a vrah

Benediktinský mnich bojuje
o duši vraha v cele smrti
- strana 6 -

Dílo smírné duše Marie Valtorty

- strana 7 -

Naše naděje je Pán

Christof Gaspari
- strana 8 -

K domovu

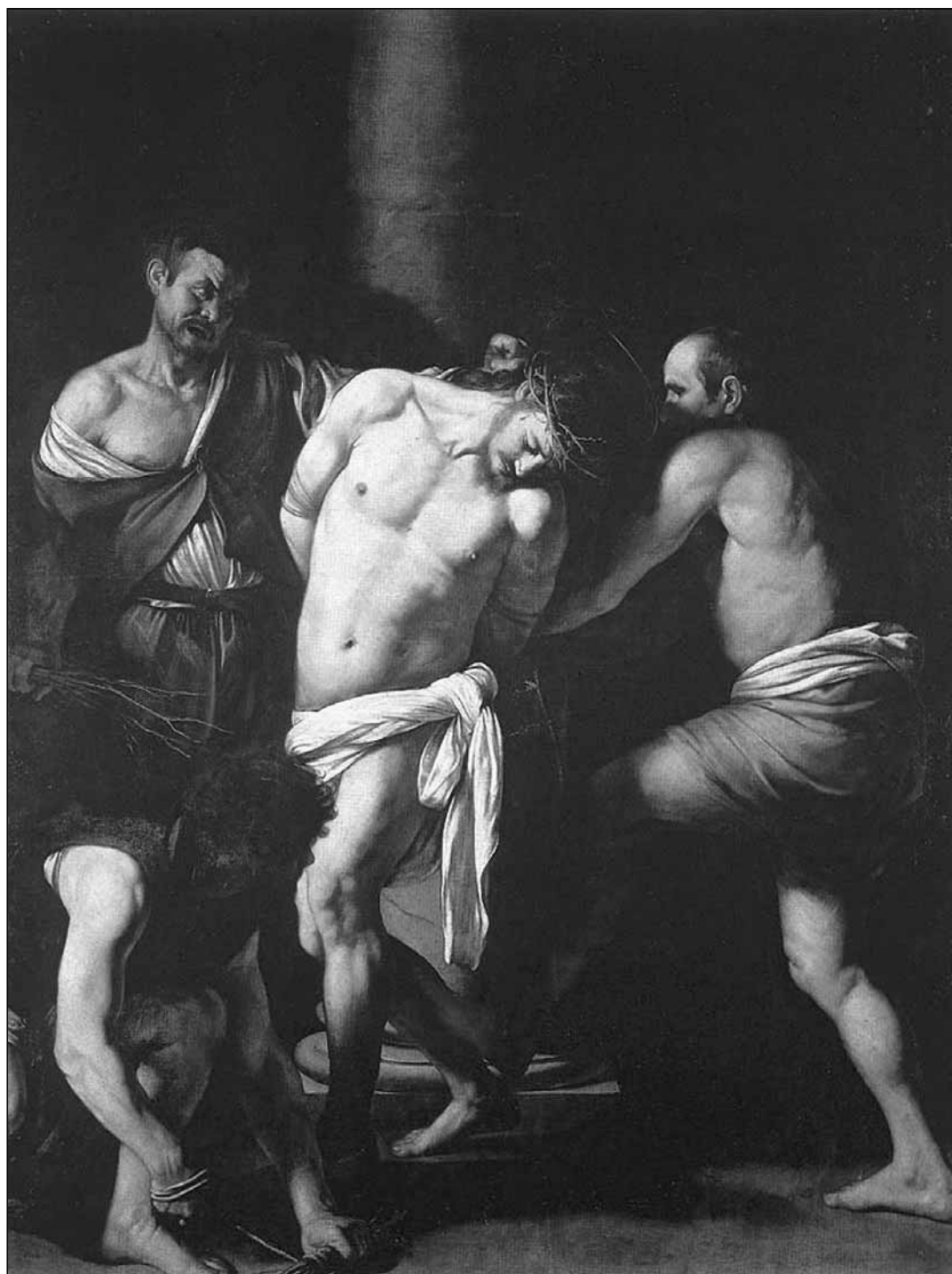
Maria Loley
- strana 9 -

Černé legendy

Rozhovor Kath-net
s Michaeliem Hesemannem
- strana 10 -

Zážitky před potratovou klinikou

- strana 12 -

Caravaggio (1571-1610): *Bičování Ježíše*, Museo Nazionale di Capodimonte, Napoli

Drazí bratři a sestry, dnes na Popeleční středu nastupujeme opět jako každoročně postní cestu, vedeni intenzivnějším duchem modlitby, která tím, že připravuje na slavení Velikonoc – střed a srdce celého liturgického roku a celého našeho života –, nás zve a můžeme říct provokuje, abychom vtiskli co nejrozhodnější impuls našemu křesťanskému životu. Protože úkoly, starosti a zaměstnání nás vedou k tomu, abychom upadali do zvyku, a vystavují nás nebezpečí, že zapomeneme, jak mimořádná je ona událost, do které nás Ježíš zapojil, je zapotřebí, abychom každý den znovu začínali svou náročnou pouť života podle evangelia, vstupovali sami do sebe prostřednictvím občerstvujících přestávek ducha. Starobylým obyčejem udělování popelce nás Církev uvádí do svatopostní doby jako do velkého duchovního ústraní, které trvá čtyřicet dní.

Znovu se stát křesťany

Vstupme tedy do postní atmosféry, která nám pomůže, abychom znovu objevili dar víry přijatý ve křtu, podněcuje nás, abychom přistoupili ke svátosti smíření, a vkládá náš úkol obrátit se do znamení Božího milosrdenství. Původně v prvotní církvi byl půst privilegovanou dobou přípravy katechumenů ke svátosti křtu a Eucharistie, které byly slaveny o velikonoční vigílii. Postní doba byla považována za období, ve kterém se stáváme křesťany a které se neuskutečňuje pouze v jednom okamžiku, ale vyžaduje dlouhé období obrácení a obnovy. K této přípravě se připojovali také již pokřtění a znovu oživovali vzpomínku na přijatou svátost a připravovali se na obnovené spojení s Kristem v radostné oslavě Velikonoc. Tak postní doba měla a dodnes si zachovává charakter křestního programu v tom smyslu, že nám pomáhá, abychom udržovali bdělé vědomí,

Doba obrácení

že být křesťanem se skutečňuje tím, že se stále znovu stáváme křesťany. Není to nikdy ukončená záležitost, kterou máme za sebou, nýbrž cesta, která vyžaduje vždy nové cvičení.

Pozvání k návratu

Když nám celebrant sype popel na hlavu, říká: „Pomni, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš“ (srov. Gn 3,19), nebo opakuje Ježíšovu výzvu: „Obratěte se a věřte evangelium“ (srov. Mk 1,15). Obě formule představují připomínku skutečnosti lid-

ské existence: jsme omezení tvorové, hříšníci, kteří stále potřebují pokání a obrácení. Jak důležité je vyslechnout a přijmout tuto připomínku v této naší dnešní době! Když současný člověk vyhlašuje svou naprostou nezávislost na Bohu, stává se otrokem sebe samého a často se ocitá v bezútěšné osamocení. Pozvání k obrácení je tedy pobídkou, abychom se vrátili do náručí Boha, něžného a milosrdného Otce, abychom se mu odevzdali jako adoptované děti, znovu-zrozené jeho láskou. Jako moud-

rá vychovatelka opakuje Církev, že obrácení je především milost, dar, který otevírá srdce nekonečné Boží dobrotě. On sám svou milostí předchází naši touhu po obrácení a provází naše úsilí až k plnému splynutí s jeho spásnou vůlí. Obrátit se tedy znamená dát se získat Ježíšem a s ním se „vrátit“ k Otci.

Cesta k pravému štěstí

Obrácení tedy znamená vstoupit pokorně do Ježíšovy školy a kráčet učenlivě v jeho stopách. Osvětlující jsou v tom směru slova, kterými On sám vyznačuje podmínky, jak se stát jeho pravým učedníkem. Když řekl: „Kdo chce svůj život zachránit, ztratí ho; ale kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, zachrání ho“, dodává: „Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, jestliže pak ztratí svou duši?“ (Mk 8,35–36). Copak úsilí o úspěch, dychtění po prestiži a hledání výhod, když absorbují úplně celý život a vylučují Boha z vlastního horizontu, vedou opravdu ke štěstí? Copak můžeme být opravdu šťastni, jestliže přehlídíme Boha? Zkušenost ukazuje, že štěstí nedosahujeme proto, že jsou uspokojena naše materiální očekávání a potřeby. Ve skutečnosti jediná radost, která naplňuje lidské srdce, je ta, která pochází od Boha: potřebujeme totiž radost nekonečnou. Ani každodenní zaměstnání ani životní těžkosti nemohou uhasit radost, která se rodí z přátelství s Bohem. Ježíšova výzva, abychom vzali svůj kříž a následovali ho, se může v první chvíli jevit jako tvrdá a odporující tomu, co chceme, jako umrtvující pro naši touhu po osobním sebeuskutečnění. Ale když se podíváme trochu blíže, můžeme odhalit, že tomu tak není: svědectví světců ukazuje, že v Kristově kříži, v lásce, která daruje sebe a zřídá se vlastnictví sebe sama, se nachází onen hluboký klid, který je zdrojem velkodušného sebedarování bratřím, zvláště chudým

Pokračování na str. 7

Editorial

Janovo evangelium se na rozdíl od zpráv synoptiků vyznačuje tím, že se sice omezuje na mnohem menší výběr epizod, ale ty, které popisuje, líčí s takřka reportážní důkladností do všech podrobností. Jako by měl autor s sebou registrační přístroj, jehož mikrofonu a objektivu nic neunikne. Zdokumentoval nám tak velmi cenné rozhovory s mimořádným nábojem Božího zjevení.

Platí to samozřejmě i o líčení setkání Pána Ježíše se Samaritánkou u Jakubovy studnice. Tento dialog je pro nás nedocenitelný nejen pro svůj obsah, ale i proto, že je to takřka učebnicový příklad smysluplného a plodného dialogu, který také přinesl hojné ovoce. Je to dialog, který má své „captatio benevolentiae“, svou gradaci, a sleduje velice taktně, ale naprosto nesmlouvavě a bez jakéhokoliv podbízení a ústupků svůj jasný cíl: nápravu bloudícího.

Ježíš věnuje hříšnici z národa jinověrců pozornost a respekt, ale tak, že jí nezavdává ani v nejmenším podnět k tomu, aby si zakládala na svém přesvědčení a ještě více se v něm utvrzovala. Pán se ni-

jak nevyhýbá sporným otázkám, ať už se týkají víry nebo mravů, a vůbec se nebojí, že by touto otevřeností mohl u svého protějšku narazit. Prolamoval bariéry jednu za druhou, aby dosáhl svého cíle. Bez nejmenšího projevu neucty nebo ponížování dává Pán této ženě najevo zcela nekompromisně, kde je pravda: „Vy uctíváte to, co neznáte, my uctíváme to, co známe, protože spása je ze Židů.“ Stejně nesmlouvavě upozorňuje Pán na to, co je v chování této ženy neslučitelné s mravním zákonem.

Dokázal jí plnou pravdu sdělit takovým způsobem, že ji nejen nezarmoutil ani neodradil, ale naopak získal ji plně na svou stranu, takže se stala jeho dočasným pomocníkem a spojencem.

Amici Izrael

Dialog u studny má ovšem ještě jednu důležitou složku, o které evangelista sice výslovně nemluví, ale o které nemůže být nejmenších pochyb. Úspěch Ježíšova rozhovoru se samařskou ženou jistě není jen výsledkem umění dialogu

Pokračování na str. 13

Voda života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Víme, že toto je Spasitel světa!

Dnešní příběh, jehož můžeš být svědkem, začíná velice prostě a lidsky. Ježíš jako člověk pocítil v poledne po dlouhé cestě únavu a žížeň a posadil se u starobylé Jakubovy studnice. Prožívá lidské potřeby jako jiní lidé, a proto také s nimi cítí. Vyhledává trpělivě všechny, kteří jsou na tom podobně jako on, aby jim pomohl.

Jestliže tě zmáhá únava a žížeň, připoj se k božskému Mistru.

Ježíš však nemá nic, čím by si mohl nabrat vody. Jako na zavalanou přichází jedna Samařanka, aby navázala vodu. Ježíš se na zinku obrací s prosbou: „*Dej mi napít!*“

Všimni si, jak je překvapena. Tento Žid nejenže jí nedává najevo tradiční povýšenost, ale je dokonce ochoten porušit židovský předpis a použít její „nečistou“ nádobu, aby uhasil svou žížeň.

Z lidského pohledu potkali se tu náhodou unavený Žid a samařská žena. Ale z Boží perspektivy jde o od věčnosti připravené setkání hříšnice se Spasitelem. Chápeš, co všechno se skrývá za prostou prosbou *Dej mi napít?* Když Bůh prosí, přišel ve skutečnosti, aby nabízel svůj největší dar. Jak velice se mýlíme, když vidíme v Bohu někoho, kdo nás přichází omezovat a chce nám odejmout to, co se nám líbí.

Kdybys znala Boží dar... Nejčastější příčinou lidského bloudění je nevědomost. Protože tato žena **nezná**, neví, co je pro ni dobré, netuší, jak blízko je Spasitel. Neví nic o tom, jak hlubokou a štědrú studnicí milosrdenství je jeho srdce. Ona ani neví, jak je na tom špatně. Setrváváš-li v sobecké závislosti, prostoupí nakonec hříšný sklon zcela tvoje smýšlení a jednání. Tvůj obzor, tvá měřítka i tvé aspirace se tak zúží, že ti nedovolí poznat skutečné hodnoty. Přes zkreslující prisma tvého egoismu se pravda Božího slova těžko dostane ke tvému srdci.

A tak Samařanka nemá potuchy, jakou tu vodu má Ježíš na mysli. Její obzor je zatím vymezen sférou vlastního prospěchu. „*Dej mi té vody, bude to výhodné, nebudu mít žížeň a nebudu se muset namáhat.*“ Cesta k nápravě života však naopak předpokládá, že přemůžeš svůj sklon k pohodlnosti, k laciné výhodě, za kterou jsi zaprodal Boží dar.

Ježíš, který vážil tak dalekou cestu za ztracenou ovci, trpělivě překonává její sebejistotu.

Výzvou, aby přivedla svého muže, dotýká se taktně choulostivého bodu jejího svědomí. Žena se však chce této záležitosti pohotově vyhnout. „*Nemám muže, není o čem mluvit!*“ To je naše často používaná taktika. Co by mohlo být zneklidňující výčitkou, to si raději ani nepřipouštíme. Ale právě o tom chce Ježíš s námi rozmlouvat. Všimni si, jak laskavě a ohleduplně vede Ježíš ženu k poznání jejího skutečného stavu: *Správně jsi odpověděla ... to jsi řekla pravdu.* Své spravedlivé upozornění, že žije v nedovoleném poměru, dokáže taktně zarámovat pochvalou. Z toho můžeš poznat, s jakou úctou přistupuje Ježíš ke každému člověku. I ve způsobu, jakým vede rozhovor, cítíš jeho lásku a starostlivost při hledání ztracené ovce.

Její poslední pokus zavést řeč někam jinam a zaštitit se věroučnou výtkou, umožňuje Spasiteli, aby jí zjevil celou pravdu o Otci i o sobě. I ty si poslechni radostnou zvěst. Nadešla hodina, kdy je možno vzdávat Bohu náležitou úctu v duchu a v pravdě. Otci nejde o to či ono místo, ale především o upřímnost srdce, které se k němu obrací, protože poznává a uznává pravdu o své hříšnosti i pravdu o svém Stvořiteli a Pánu, který posílá svého Syna, aby vyhledal ztracené ovce a přinesl jim živou vodu Otcova odpuštění.

I tato samařská žena je jednou z nich. Když vyšla pro vodu, neměla tušení, že se tu setká s Bohem, který s ní bude trpělivě rozmlouvat, dokud neuvěří. Aniž by ji zahanbil nebo ponížil, přivedl ji k poznání, že se sama pokoří a veřejně přizná ke svým hříchům. Její obrácení přináší ihned ovoce: zapomněla na vodu i na nádobu a spěchá, aby všem ve městě zvěstovala příchod Mesiáše.

Na tomto příběhu poznáváš ve zkratce dějiny obrácení. Uvědom si, jak se duši vyplácí, když nepřeslechne Boží oslovení a setrvává s ním v rozhovoru. S Ježíšem se dobře rozmlouvá. Je trpělivý, laskavý, nezná nedůtklivost, dovede naslouchat s hlubokou úctou a láskou ke každému, s kým rozmlouvá. Jeho rozhovory nejsou jako naše, ve kterých myslíme spíše na sebe a hledáme, kdo z koho. Pán zná předem tvoje viny i tvoje závislosti, zná předem tvoje výmluvy a úniky. Ale zná i tvou žížeň po pravdě a po opravdové svobodě, třeba si ji nepřiznáváš. Přišel ti nabídnout vodu, která se v tobě má stát pramenem, vyvěrajícím k věčnému životu. Než se vrátíš domů, vypros si od Pána ještě i umění rozhovoru.

Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu. Nezatruží své srdce.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 95

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,3–7

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízni?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenují mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. čtení – Řím 5,1–2.5–8

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chloubka je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umířil odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci.

Evangelium – Jan 4,5–8

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, se posadil – tak jak byl – u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navázat vodu. Ježíš jí řekl: „*Dej mi napít.*“ – Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. Samařská žena mu odpověděla: „*Jakže? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?*“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „*Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít,‘ spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.*“ Žena mu namítla: „*Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil, i jeho synové a jeho stáda?*“ Ježíš jí odpověděl: „*Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou*

Pokračování na str. 11

Před několika dny mi napsala jedna starší paní: „V době našeho dětství a mládí nám představovali obraz Boha jako přísného a trestajícího. Jak osvobozující bylo později slyšet: Bůh je láska; a jak žasneme nad milosrdným Ježíšem, kterého nám dává poznat sestra Faustyna!“

Mnoho lidí, snad celé generace věřících více nebo méně trpěly nebo ještě trpí obrazem trestajícího Boha. Nenašli cestu k důvěře v Boží lásku a milosrdenství, jak ji nově odhalila Církvi Terezička z Lisieux ve svých spisech jakožto „malou cestu“ a představila ji tak strhujícím způsobem. Příklad svaté Terezičky a později poselství sestry Faustyny vnesly do Církve nové letniční propuknutí důvěry v Boží lásku.

Mnoho katolických křesťanů však neví, že již před Faustynou propukl tento oheň, který se rozšířil v Církvi především po 1. světové válce jako požár (Evropa, Mexiko, Brazílie, Chile, USA, Aljaška, Cejlon, Madeira i Čína). Vyšel od sestry, kterou Ježíš na mnoha místech nazýval „apoštolka mého milosrdenství“ nebo „sekretářka mého Srdce“, tituly, které dával také sestře Faustyně. Byla to sestra Benigna Consolata Ferrero, která podobně jako Terezie z Lisieux zemřela velice mladá v pověsti svatosti, totiž v 31 letech (5. 8. 1885 – 1. 9. 1916). Již několik let po smrti došlo k mnoha vyslyšením a proces blahorečení byl zahájen v roce 1925.

Maria Consolata Ferrero se narodila jako třetí ze čtyř dětí v zámožné turínské rodině. Po skončení školní docházky a činnosti v rodném domě vstoupila ve 22 letech do kláštera Navštívení Panny Marie v Como. Benigna Consolata, tak znělo její řádové jméno, vyrůstala před vstupem do kláštera v laskavé a zbožné rodinné atmosféře. Srdce božského Vykupitele bylo „rodinným krbem lásky“ pro celou rodinu a bylo jím

Poselství pro nás

Sestra Benigna Consolata Ferrero

obzvláště pro Marii Consolatu. Byla velice cílé dítě, vynalézavé a citlivé, ale měla také velmi bestředný charakter.

Již v dětství se u ní projevil silné náboženské sklony, byla nadšenou obdivovatelkou krásy stvoření, podobně jak to známe u Terezičky z Lisieux. Od 17 let vnímala ve svém nitru Ježíšův hlas. Pán jí sděloval poselství, která na příkaz svého zpovědníka musela zapisovat. Již na začátku této mystické cesty jí Ježíš udělil hluboké chápání onoho tajemného a neuhasitelného „Žizním“ – své žizně po duších, které rozumí tak málo lidí, jak píše její životopisec. Je to ona žizeň, která měla ústřední význam pro Terezičku z Lisieux a později pro Matku Terezu.

Ježíš uvádí svou přítelkyni stále hlouběji do své lásky, do touhy svého Srdce po lásce. Je to touha po lásce lidí.

Maria Consolata jde neomylně cestou sebepřemáhání, jak ji to Ježíš učí: bude se stát stále více cestou lásky a důvěry v „něžné milosrdenství našeho Boha“ (srov. Lk 1,78). Je to „malá cesta“ plná naděje a lásky pro všechny, kdo chtějí upřímně milovat Boha.

Mnoho ze zápisků sestry Benigny by mohlo stát ve spisech Terezičky z Lisieux nebo Matky Terezy (ta její spisy znala). Všechno krouží kolem touhy ukřižované Lásky po duších, touhy Srdce Boha, který se stal člověkem.

Jednou se zeptala Benigna Consolata svého Pána: „Co vlastně nacházíš takového na duších, že se ti zdá, že bys bez jejich lásky nemohl žít? Jsi přece nekočně blažený v sobě samém a máš anděly!“ Na to jí Ježíš odpověděl v jejích spisech tak typicky důvěrně, láskyplně a něžně: „Milá Benigno! To, co říkáš, je pravda, všechno je pravda. Ale je také pravda, že mám lidské srdce a že miluji lidi. Již jsem ti řekl, ale říkám ti to ještě jednou, abys to zapsala, moje malá sekretářko. Budu se starat o to, aby to lidé četli, aby lidé zcela uvěřili mé bezmezné lásce. Lidé jsou moji bratři, ano, jsou to moji bratři!“

Toto zaslíbení se vyplnilo: Po její smrti (1916) se na doporučení mnoha biskupů rozšířily její brožurky v milionech exemplářů po celém světě a přinesly světu velké požehnání a naději.

PANIKA BERLÍNSKÝCH ZELENÝCH

Představitelé strany zelených v Berlíně jsou pobouřeni kongresem mladých zvaným Christaval. Vadí jim, že na festivalu má být uspořádán antihomosexuální seminář. Nejvíce je provokuje propagace léčby homosexuálních sklonů. Pokládají to za diskriminaci a ohrožení psychického zdraví a snaží se festival diskreditovat tvrzením, že se jedná o pseudovědecké terapie. V poslední době stále více organizací nabízí možnost vyléčení homosexuálních sklonů.

KULTURNÍ BOJ VE ŠPANĚLSKU

Několik týdnů před volbami varovala katolická církev své voliče před volbou socialistů, protože jejich program je neslučitelný s vírou a křesťanskými hodnotami. Socialisté jsou tímto hlasem církve pobouřeni a vyhrožují, že v případě zvolení zastaví státní podporu církve.

Kath-net

Sr. Benigna Consolata Ferrero

Mnoho lidí, skličенých hrůzou před soudem spravedlivého Boha, mohlo odložit svou úzkost a svěřit se do rukou milujícího Boha, který o sobě říká: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29).

Víme také, že její životopisné zápisky byly zamilovanou četbou svaté sestry Faustyny. V jejím Deníku čteme místa, která se takřka doslova shodují se spisy Benigny Consolaty, jako např.: „Připravuji dílo svého milosrdenství. Chci nové zmrtvýchvstání lidské společnosti, a toto dílo se má uskutečnit skrze lásku.“

Jednou řekl Ježíš Benigně Consolatě: „Nic nevyhledávám tak velice, jako abych mohl prokazovat milosrdenství. Když musím použít svou spravedlnost, je mi, jako bych musel plavat proti proudu, a musím si činit násilí.“

Když v roce 1914 vypukla 1. světová válka, obrátili se představení na sestru Benignu Consolatu, aby „svými modlitbami odvrátila tuto strašnou metlu“. Benigna prosila ustavičně naléhavě Ježíše, ale ten jí dal „laskavými slovy útěchy“ najevo, že válka není trest Boží spravedlnosti, jinak by svět musel být pro své hříchy již zničen, ale je to „trest z milosrdenství pro ochranu mnoha duší, které by jinak byly na věky zavrženy.“

„Trest“ z milosrdenství, tedy nikoliv milosrdenství! Taková slova nejsme schopni přijmout do svého přesvědčení ví-

Všechno záleží na Božím požehnání

ry. Pohled osvícený Boží láskou, kterým se díváme na pozemské události – třeba jsou otřesené a strašné – dává nám znovu poznat bezednou milosrdnou Boží lásku.

Abychom se naučili tomu, velikonočnímu pohledu, vidět události ve světě i v osobním životě ve světle milosrdné Boží lásky, vidět do její hloubky, vycházející z velikonočního Božího milosrdenství, to bylo posláním této ženy, neobyčejně dobrotivé a vlídné, které Ježíš opakovaně říkal:

„Piš, milá Benigno, apoštolko mého milosrdenství, že mým hlavním přáním je, aby lidé poznali, že jsem celý Lásky a že tou pro mě největší bolestí, kterou mohou připravit mému Srdci, je pochybovat o mé dobrotě. Moje Srdce se nejen smilovává, těší se tím více, čím více je mu přenecháno, aby to napravilo... Volej hlasitě, aby to všichni slyšeli, že mám hlad a žízeň: ano, že hynu touhou nacházet srdce svých tvorů. Přebývám ve svátosti své lásky pro své tvory, a jak málo z nich to ví a oceňují!“

Benigna Consolata Ferrero, která – podobně jako Matka Tereza – každým úderem, každým hnutím svého srdce a svých rukou, každým slovem, každým pohledem a úsměvem, nesčetnými vzdechy navzdory temnotám chtěla hasit nekonečnou žízeň Srdce svého milovaného ukřížovaného Ženicha, musela v posledních týdnech svého života a umírání prožít to, co nám vypráví i životopisec Terezičky z Lisieux a co námi otřásá a bere nám dech.

„Spasitel mi dal poznat, že i moje nemoc má své poslání,“ řekla 31letá Benigna. „Byla ponořena do moře vnějšího i vnitřního utrpení,“ píše životopisec. Na první pátek 1. září 1916 v 15 hodin „po velkém fyzickém i duševním utrpení udeřila pro ni hodina vykoupění“. Chvalme Pána!

Z Vision 2000 – 1/2008
přeložil -lš-

Každý den jsme vystaveni zápasu s naším úhlavním nepřítelem. Stojíme proti němu jako David proti silnému a pyšnému obru. David se vyzbrojil prakem a pěti oblázky. I my si můžeme vzít pět slov jako pět oblázků a já jsem si je vybral z vět Písma svatého.

První slovo zní: „**Ježíš.**“

Jméno Ježíš v překladu znamená *Bůh pomáhá* nebo *Bůh je pomoc*. Ježíš Kristus je stále s námi. Není to ovšem nějaký „bezproblémový Bůh“, jakého bychom si přáli. Nezabývá nás problémy, bolestí a kříže. Ale i když nikdy nevíme, co nás čeká, můžeme si však být jisti, Ježíš je s námi jakožto **Bůh, který pomáhá**.

Druhé slovo zní: „**Neboj se!**“

Toto slovo najdeme v Písmu svatém 366krát, jakoby jednou na každý den v přestupném roce. Bůh jakoby každý den říkal každému z nás: „Neboj se!“ To je to první, co nám Bůh říká, sotva se probudíme, co nám říká při naší ranní modlitbě: „Neboj se, jsem s tebou.“ S jakou velkou důvěrou můžeme začínat každý den, když máme jistotu, že se nemáme čeho bát, protože Bůh je s námi.

Třetí slovo, které jsem vybral, zní: „**Jdi!**“

I toto slovo je v Písmu časťou výzvou: „*Jdi a smiř se se svým bratrem*“ (Mt 5,24). „*Jdi pracovat na mou vinici*“ (Mt 20,7). „*Jďte do celého světa a hlásejte evangelium*“ (Mt 28,19). „*Jďte, posílám vás jako ovce mezi vlky*“ (Lk 10,3).

Mohli bychom uvést ještě mnoho dalších míst. Důležitá je jedna jistota: Bůh nás vyzývá každý den, abychom šli cestou, kterou nám ukazuje. *I když neznáš cíl, já jdu s tebou a povedu tě*. Když vystupujeme na horu, nevidíme stále její vrchol, ale jdeme s důvěrou za horským vůdcem. Tak je tomu i v našem životě, když se necháme vést Bohem.

Čtvrté slovo: „**Žehnám ti!**“

Slovo žehnám znamená označuji tě znamením. Jestliže nám Bůh žehná, neseme jeho znamení ve svém srdci. Náležíme Bohu. Celý náš život je v jeho dobrých otcovských rukou. Jeho ruka nás nikdy nepouští, vyjma případů, kdy se sami k Bohu otočíme zády a obrátíme se k hříchu, ale před tím kéž nás jeho dobrotou chrání! Bůh nám žehná a s touto důvěrou můžeme prožívat každý den.

„Bez Božího požehnání marne lidské namáhání,“ říkali naši předkové. Komunisté v NDR naopak zpívali: „Sklidíme úrodu i bez Boha a bez slunce.“

Kéž nás Bůh chrání před takovými poměry „bez Boha“. Výsledek je vždy takový, že člověk upadne do nelidskosti. Svět bez Boha je svět bez naděje, bez života. Je to svět smrti.

Antoine Saint Exupéry řekl: „Když se lidé stanou bezbožní, jsou vlády bezmocné, lži bezmezné, politici bezcharakterní, křesťané bezbranní, národy bez míru, zločiny bez hranic, církve bezmocná, dobré úsilí bezvýsledné.“

Prosme stále o Boží požehnání a přejme si je navzájem. Žehnejme jeden druhého. Vyžádejme si, kdy jen můžeme, kněžské požehnání.

Jedno prastaré irské požehnání zní:

„Bůh buď nad tebou, aby tě střežil.“

Bůh buď před tebou, aby tě vedl.

Bůh buď vedle tebe, aby tě chránil od nebezpečí zleva i zprava.

Bůh buď za tebou, aby tě kryl před záluďným nepřítelem.

Bůh buď pod tebou, aby tě zvedl, když upadneš.

Bůh buď v tobě, aby tě těšil ve smutku.

A když tě Bůh pošle na kamennou cestu, ať ti dá pevnou obuv.“

Páté slovo zní: „**Maria.**“

Církevní Otcové nazývali Panu Marii Hvězdu mořská. Je na toto téma jeden z nejkrásnějších mariánských hymnů *Ave maris Stella* – Zdravas Hvězdo mořská. V litanii loretánské vyzýváme Marii jako Hvězdu jitřní. Hvězdy byly odjakživa orientačními body. Kdo chtěl najít na moři uprostřed noci orientaci, pozvedl oči k nebi.

I my hledáme orientační body pro svůj život. Lidé si vybírají své hvězdy pop-stars, sport-stars, které jsou pro ně idoly k následování.

Papež Benedikt při návštěvě kláštera v Heiligenkreutzu poukázal na svatého Bernarda z Clairveaux, který právě označil Marii za pravou hvězdu, Hvězdu mořskou:

„Slovy svatého Bernarda zvu každého z vás, abyste se před Marií stali dětmi s takovou důvěrou, s jakou to učinil sám Boží Syn. Svatý Bernard říká: – *Uprostřed nebezpečí, nouze a nejistoty, myslí na Marii, Marii vyzývá. Její jméno ať nevymizí z tvých úst, ať nevymizí z tvého srdce...*

Následuj ji, a nezbloudíš, volej k ní, a nemůžeš si zoufat, na ni myslí, a nezmylíš se. Jí se pevně drží, a nemůžeš upadnout, když ona tě chrání, ničeho se neboj, když tě vede, nikdy se neunavíš, když je ti milostivá, jistě dojdeš do cíle“ (In Laudibus Virginis Matris, Homilia 2,17).

Podle -sks- 1-2/2008

Mnich a vrah

**Benediktinský mnich bojuje o duši vraha
v cele smrti.**

**Jak mocná je modlitba a jak je důležité
zasadit se za každého člověka.**

Oklahoma, Clear Creek, klášter mnišského řádu. Laický bratr Vianney Maria Graham se modlí za jednoho muže v cele smrti, toho nejosamělejšího ze všech opuštěných. V roce 2001 žádá o povolení psát jednomu kandidátu smrti. Je třeba vědět, že „Boží milosrdenství je otevřeno pro všechny, ať spáchali cokoliv“. Vyhledal si tři největší zločince. Jeden z nich, James Malicoat utýral svou třináctiměsíční dceru k smrti. Její mučednictví trvalo dva týdny.

První dopis poslal laický bratr trestanci 15. srpna o svátku Nanebevzetí Panny Marie. Dlouho žádná odpověď. Přišla až s datem 1. října na svátek Terezičky z Lisieux, což je velmi významné pro další průběh jejich vztahů. Byla to přece svěřice z Lisieux, která mohla zažít, že nelítostný vrah Henri Pranzini v poslední minutě pod šibenicí požádal o kříž, aby třikrát políbil Kristovy rány. Tak se stala Terezička přímlovkyní i za obrácení Malicoata.

Od té doby píše bratr Vianney Maria měsíčně třem kandidátům smrti dopis po dobu dvou let. Dopisy jsou jako šípy vystřelené do temna. Povzbuzení, aby nezoufali, aby vše vsadili na Boha a prosili jeho i své oběti za odpuštění.

V tomto řadě mnich takřka nikdy neopouští klášter. Ale tento bratr prosí v roce 2003 o povolení, aby směl jednou za rok navštívit své chráněnce. 17. září obdrží povolení k prvnímu setkání s Malicoatem. Je to rozhovor, při kterém je spojen s trestancem pomocí telefonu a vidí ho za silnou bezpečnostní mříží.

O zločinu nechce Malicoat vůbec mluvit. Bratr se prý nemá zatěžovat tímto strašným

příběhem. Konečně se podaří bratru prolomit zeď mlčení. Poprvé po několika letech promluvil vrah z duše o tíži své viny. Mnich konstatuje, jakou úlevu to pro jeho protějšek znamená. Za celých pět let svého pobytu ve vězení nemohl o tom hororu s nikým mluvit. Proč musela jeho dcera Tessa zahynout, vlastně vůbec neví. On sám byl jako dítě velmi týrán, svého otce nepoznal, opustil svou ženu a žil s Tessinou matkou. Ona ten zločin připustila.

James Malicoat

A pak položil mnich otázku, která zasáhla zločince přímo do srdce. Bylo to jedinkrát, co zažil u Malicoata citové pohnutí. „Mluvíš s Tessou?“ A když přisvědčil: „A co jí říkáš? Tesso, odpusť mi?“

O otázkách víry nechce vězeň mluvit, jen o svých starostech, o své rodině, především o matce. Ta velice trpí nejistotou o jeho osudu.

V následujících letech se mnich pokouší v dopisech a návštěvách získat u trestance více a více důvěry, především však se modlí. 26. června 2006 mu Malicoat sdělil termín své popravy: 22. srpna. To je v pořádku, „...dě-

lal jsem věci, na které nejsem pyšný. To přinesu Bohu.“

Právě na takové konstatování bratr čekal a sděluje odsouzení, aby se spolehl na přímlovu čtyř osob: Matky Boží, dobré Hvězdy, svaté Terezičky, svaté Marie Goretti a jedné neznámé mučednice, dítěte z dob katakomb, svaté Bonosy.

S touto světicí ho pojí následující okolnosti: Její ostatky byly nalezeny roku 1848 a svěřeny francouzskému opatství ve Fontgombault. Proticírkevní politika státu však vyvolala zrušení kláštera a mniši přenesli ostatky do bezpečí v USA do kláštera v Idaho. 30. srpna měly být tyto ostatky přemístěny do Clear Creeku.

Poprava se blíží. 20. července se bratr dozví, že vězeňský kaplan nebude moci být popravě přítomen. Má se postarat o duchovní doprovod. To otevírá nové možnosti. V dlouhém dopise sděluje Malicoatovi, že se postará o kněze. Současně se pokouší, nyní ve zcela jasném textu, otevřít odsouzení cestu k víře a vysvětluje mu, jak se má modlit, jak prosit Boží milosrdenství o odpuštění. Vysvětluje mu, co je to zpověď: že kněz má plnou moc odpouštět hříchy. Malicoat může poznat pravdy víry a vyzpovídat se.

Pak se obrací na Patera Kirka Larkina, který se od svého svěcení věnuje službě vězňům, zda by mohl Malicoatovi prokázat

poslední službu. Ten po počátečním odmítnutí nakonec svolí připojit se k úsilí mnicha o duši zločince.

Když byla poprava naposledy odložena, setkali se bratr a kněz 31. srpna ve vězení. V 10.45 došlo k poslednímu setkání mezi

knězem, mnichem a kandidátem smrti. Vymezili jim dobu jedné hodiny. Bratr Vianney nikdy nenašel svého chráněnce v horším stavu: rozčuchaného, zdrceného hrůzou, nevyspaného.

Představí odsouzení kněze a tomu pak přenechá další dění, aby se sám věnoval modlitbě, která by pomohla unést tíhu zločinu. Kandidát smrti totiž prohlásil, že se nechce zpovídat a zatěžovat někoho svým strašným příběhem.

Ale kněz se nedal zmást. Bod po bodu probírá s ním vyznání víry, pokaždé klade Malicoatovi otázku, zda s ní může souhlasit. Bratr Vianney to nevydrží v ústraní návštěvního pokoje, musí jít nahoru a náhle vidí, jak kněz zvedá ruku k rozhrěšení. Vrah předložil svou vinu Bohu a litoval. Bratra zaplavil nevýslovný pocit štěstí. Boží milost byla přijata v posledním okamžiku.

Nyní je třeba se rozloučit. Bratr Vianney mluví naposled v Malicoatem a cítí, jaká tíže z něho spadla. „Jsme nyní bratři,“ říká mu. „Jsi nyní připraven jít?“ „Ano,“ odpovídá kandidát smrti klidně a usebraně ve skutečném pokoji. Mnich a kněz ho doprovázejí k popravě, kterou Malicoat statečně podstupuje.

Jak velká je moc modlitby, je zřejmé z toho, když uvážíme, jaké měl příběh pozadí. Za kandidáta smrti se modlil nejen bratr Vianney Maria, ale celé společenství mnichů i laici, kteří jsou s opatstvím spojeni. Navíc se ukázalo, že přenesení ostatků svaté Bonosy, které bylo spojeno s modlitbami za obrácení vězně, bylo přeloženo na 31. srpna, přesně na hodinu, kdy se spolu sešli mnich, kněz a Malicoat.

Bylo to jako zvláštní Boží dar, když se nakonec zjistilo, že Pranzini, za kterého se tak vroucně modlila svatá Terezie z Lisieux, byl popraven rovněž 31. srpna.

Podle knihy *The Monk and the Murderer* v časopise *The Catholic World Report* (červen 2007)

Překlad -lš-

Dílo smírné duše Marie Valtorty

Jasně ocenění z pera Prof. ThDr. Gabriela
Marii Roschiniho, Řím

Gabriel Maria Roschini je kněz řádu Služebníků Panny Marie a proslavil se jako významný mariolog. Byl zakladatelem a prvním prezidentem Papežské teologické fakulty Marianum v Římě. V té se nachází největší mariánská knihovna světa. Na této fakultě vyučoval jako profesor. Současně vyučoval na Lateránské univerzitě. Jako odborník se účastnil II. vatikánského koncilu. Byl poradcem Kongregace pro nauku víry a Kongregace pro svatořečení. Narodil se roku 1900 ve Viterbu a zemřel roku 1977 v Římě.

V létě 1972 přečetl dílo Marie Valtorty, které souhrnně znal již od roku 1946. Dílo ho tak zaujalo, že mu věnoval soubor přednášek pod titulem „Mariánské intuice veliké mystičky“. Tento kurz vedl na teologické fakultě Marianum v letech 1972–1973. Koncem roku 1973 tyto přednášky přepracoval a vydal je knižně pod titulem „Maria ve spisech Marie Valtorty“.

Autor představuje svoji knihu, která je zatím bohužel vydána pouze v italštině, těmito slovy: „Od poloviny tohoto století se zabývám mariologií: Tu jsem studoval, přednášel, o ní jsem kázal a psal. Musel jsem tedy přečíst nesčetná mariánská díla všeho druhu: opravdovou mariánskou knihovnu.“

Cítím se proto zavázán, abych jasně potvrdil, že mariologie (věda a víra týkající se Matky Boží Panny Marie), jak je představena ve spisech Marie Valtorty, byla pro mě pravým zjevením. Žádný jiný mariánský spis a ani všechny mariánské spisy dohromady, které jsem přečetl a prostudoval, nebyly schopny na-

bídnout mi tolik o Marii. *Neboť žádné dílo dosud neobsahuje tak jasnou a tak živou ideu, tak dokonalý, světlý a fascinující obraz Marie jako mistrovského díla Božského. A to způsobem prostým, a přitom nadmíru vznešeným!*

Mezi Marií, kterou jsme představovali já a moji kolegové (mariologové), a Marií, jak ji vylíčila Valtorta, je takový rozdíl, jako Marií z kartonu a živou Marií, která je v každém bodu úplná a v každém ohledu jí rovná.

Abych zvláštním způsobem vyzvedl mariologii Valtortiných spisů, dal jsem přednost tomu, že jsem takřka vždy nechal mluvit samotnou Valtortu. Svou činnost jsem přitom soustředil na to, co ona na různých místech napsala o Marii nepřekonatelným způsobem.

Přitom je dobré vědět, že jsem nebyl žádným lehkým obdivovatelem Valtorty. I já jsem ve skutečnosti jednu dobu patřil k těm, kteří pro povrchní znalost jejích spisů měli pro ně úsměšky a nedůvěru. Když jsem je však přečetl a uvážil, musel jsem jako mnozí jiní přiznat, že jsem jednal nerozumně. Z toho jsem musel vyvodit závěr: *Kdo chce poznat Pannu Marii (a to Marii v dokonalé shodě s naukou magisteria a zvláště II. vatikánským koncilem spolu s Písmem svatým a církevní tradicí), musí číst Mariologii Marie Valtorty.*

Kdo by v tom chtěl vidět jen nějaký laciný náborový slogan, tomu mohu dát jen jedinou odpověď (podobně jako Pavel VI.): *Napřed přečti a potom sud!...*

V Římě 1973

P. Gabriel Maria Roschini OSM

DOBA OBRÁCENÍ - dokončení ze str. 2

a potřebným. A to dává radost také nám samým. Postní cesta obrácení, kterou dnes nastupujeme s celou Církví, stává se proto příznivou příležitostí, „časem příhodným“ (srov. 2 Kor 6,2) pro obnovu naší synovské odevzdanosti do Božích rukou, abychom prakticky uskutečnili to, co nám Ježíš ustavičně opakuje: „Kdo chce za mnou přijít, ať zapře sám sebe, vezme na sebe svůj kříž a následuje mě“ (Mk 8,34), a tak ať vstoupí na cestu lásky a pravého štěstí.

Modlitba, půst a almužna

Církev v postní době jako ozvěnu evangelia navrhuje některé specifické závazky, které provázejí věřící na jejich cestě vnitřní obnovy: modlitbu, půst a almužnu. V letošním poselství k postní době, zveřejněném před několika dny, jsem se chtěl zamyslet „nad praxí almužny, která představuje konkrétní způsob, jak přijít na pomoc těm, kteří to potřebují, a současně je to asketické cvičení, abychom se osvobodili od vazby na pozemská dobra“. Víme bohužel, jak sugese materiálního bohatství proniká do hloubky moderní společnosti. Jako učedníci Ježíše Krista jsme povoláni, abychom nezbožňovali pozemská dobra, ale užívali je jako prostředky pro život a pro pomoc druhým, kteří je po-

řebují. Když nám Církev ukazuje praxi almužny, vychovává nás, abychom vycházeli vstříc potřebám bližních a napodobovali Krista, který – jak poznamenává svatý Pavel – se stal chudým, aby nás obohatil svou chudobou (srov. 2 Kor 8,9). „V jeho škole se můžeme naučit, jak učinit ze svého života totální dar; když ho budeme napodobovat, můžeme se uschopnit nejen k tomu, že dáme něco z toho, co máme, nýbrž dokonce sami sebe.“ A připojil jsem: „Není snad celé evangelium shrnuto v jediném přikázání lásky? Praxe postních almužen se proto stává prostředkem, jak prohloubit naše křesťanské povolání. Když křesťan nezištně obětuje sám sebe, vydává svědectví, že to není materiální bohatství, co diktuje zákony života, nýbrž láska.“

Draží bratři a sestry, poprosme Marii, Matku Boží a Matku Církve, aby nás provázela na postní cestě, aby to byla cesta opravdového obrácení. Dejme se od ní vést a dospějeme vnitřně obnovení k slavení velkého tajemství Kristovy Paschy, nejvyššího zjevení milosrdné Boží lásky.

Dobrou svatopostní dobu všem!

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla

ŽIVOTOSPRÁVA PODLE BIBLE

Biozemědělec Rudolf Kring z Frankenbergu v Severním Hessensku vyzval, abychom se při stravování více přidržovali Písma svatého. Základní potravinou by mělo být obilí a nikoliv maso. Nesprávná výživa má na svědomí nadváhu a srdeční onemocnění. Kring se odvolává i na modlitbu Otče náš, ve které se modlíme o „chléb náš vezdejší“ a nikoliv o maso. I Pán o sobě říká: „Já jsem chléb života.“ Nemluví o pečení.

Ve svých přednáškách poukazuje Kring kriticky na to, že 40 % obilí zkrmí dobytek, aby se vyrobilo 200 mil. tun masa. Také 40 milionů tun sójových bobů spotřebují zvířata. Kdo nám dal právo takto nakládat s obilím, když dvě třetiny světa hladovějí? Stejně tak napadl spotřebu obilí na výrobu biopaliva a balícího materiálu. Kdyby bylo vyprodukované obilí spravedlivě rozděleno, nikdo na světě by nemusel hladovět.

Kath-net

Na začátku každého nového roku se díváme dopředu. Co nám ten rok přinese? Růžové perspektivy? Ani po desetiletích hospodářského rozvoje nežijeme ve vytožené blaženosti, která nám byla slibována. Jako národ jsme bohatší, než jsme kdykoliv byli: množí se dvojí auta v rodině, televizní programy, dovolené u moře, jahody v každé roční době, akademické tituly na běžícím pásu... atd.

Ale radost se přesto nějak nechce dostavit. Ceny chleba rostou, zdravotní systém pokulhává, je tu mezinárodní terorismus, tající led na jižním pólu, mnoho problémů navzdory slibnému hospodářskému rozvoji. Pesimisté líčí budoucnost v temných barvách.

Optimisté naopak říkají: – Problémy jsou k tomu, aby se řešily. Zatím jsme všechno zvládli, zvládneme i toto. Vše jde stále vpřed. Evoluce je přírodní zákon. Jistě, v médiích se to hemží černými zprávami a palcovými titulky. Ale my to zvládneme!

Když se celku daří dobře, daří se dobře každému. To souhlasí i nesouhlasí. Proč je dnes tolik nešťastných, opuštěných starých lidí, dětí v jeslích a domovech, tolik těch, na které nikdo nečeká, když se vrátí domů, tolik partnerů z rozvrácených vztahů, tolik matek po potratu?

Je na čase si uvědomit, že ráj na zemi nikdy nevybudujeme. To nám připomíná i poslední encyklika. Zaslíbená nová doba, kterou slibovaly revoluce, národní socialismus či komunismus, se nedostavila. Naopak, byla to období nevýslovného utrpení a smrti pro miliony a miliony. A stejně tak se nikdy nenaplní sliby neoliberalismu. Ten se už nyní potýká s krvavými boji kolem zdrojů ropy, vede na celém světě k smrti milionů vykořisťovaných lidí, kterou se platí za rostoucí propast mezi bohatými a chudými, a těchto obětí bude tím více, čím více se blíží neváratný krach této ideologie.

Naše naděje je Pán

Naděje je slovo často používané, ale také slovo špatně chápáné. Papež nám to ve své poslední encyklice vysvětluje. Pokusme se přenést jeho slova do každodenního života.

Není to beznadějný scénář? Nikoliv, pokud se naše naděje netýká jen našich poměrů a našeho blahobytu, ale obrací se k Pánu. My jsme všechno vsadili na všemohoucího Boha. Kon-

zkušenostech štěstí. A jelikož nacházíme zatím jen zklamání, politika, reklama a věda slibují zázračné účinky, jen co obnovíme embryonální buňky pro lidské orgány, najdeme nové zdro-

krétně. Dnes. Zde. V každé životní situaci. I když to bezprostředně necítíme.

Dodejme, že těch, kteří jsou tak pevně zakotveni v pravé naději, jistě není mnoho. Z toho plyne první a nejdůležitější krok: osvojit si tuto naději tak, abychom ji pak mohli vnést do světa, uzavřeného zatím do sebe. Naše společenské okolí, naši kolegové v práci, přátelé, známí i my sami jsme hnáni úsilím hledat bezradně naplnění nadějí v dosavadních

je energie, vyvineme nové materiály, najdeme nové prostředky proti rakovině...

Všechn čas je věnován pouze na vytvoření lepších životních podmínek: více vzdělání, více materiálního blahobytu, více vnější bezpečnosti, delší život, pokud možno bez utrpení... Tento postoj se přenesl i do církevního hlásání. To málo nebo vůbec nemluví o tom, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co na lidskou mysl nikdy nevstoupilo: o tom, velikém, co

Bůh připravil těm, kteří ho milují (srov. 1 Kor 2,9). Kdy jste, milí čtenáři, slyšeli naposled kázání o krásném životě s Bohem, který nás jednou čeká? Nebo o velkém nebezpečí, že toto štěstí promarníme?

Nemusíme si nejdříve položit otázku: máme před sebou vůbec spásnou perspektivu na onom světě? Nebo je to s námi takové, že na to myslíme pouze jako na možnost, která se týká našeho bytí až před smrtí, pokud je řeč o budoucnosti? Nepoddali jsme se námitkám kritiků náboženství, kteří říkají: Kdo mluví o onom životě, ten jen utíká z toho světa a není schopen postavit se hic et nunc před problém?

A nyní přichází papež Benedikt a říká: Ten, kdo chce spásně vyřešit hic et nunc, ten musí počítat s milostiplným Božím působením a podle toho se řídit. Naději nejde v první řadě o vytožené nastávající životní podmínky – ať už je touha po nich jakkoliv oprávněná –, nýbrž o důvěru v Boží zaslíbení. Křesťané jsou si vědomi, že všemohoucí Bůh Otec, Syn a Duch Svatý ustavičně působí. Mimo naše možnosti a bez omezení a ohrožení naší svobody působí Pán spásu v dějinách i v našem životě.

On je Bůh s námi. A na tom stavíme celou svou existenci. To je naše naděje. Není to nějaká útěšná náplast pro zkrachovalý život, nýbrž jediná cesta, jak najít pevné místo za dnů dobrých i zlých.

Chtl bych dnes opakovat, co jsem na toto téma napsal před pěti lety: „Křesťan nemusí zavírat oči před budoucí perspektivou, která je laděna tak, že do nás vlévá ochromující úzkost. Dávat naději neznamená ukolébávat lidi ve zdánlivých jistotách, dávat jim domnělou vidinu, která musí vést k rozčarování. Křesťanská naděje je optimistická až do extrémů. Vidí zlo a nazývá je pravým jménem: Satan. Ale ví také o všemohoucnosti Toho, který mimo všechno zlo bezpečně působí spásu –

a tuto nabízí znovu a znovu každému člověku.“

Naděje? Výzva spočívající v tom, abychom se sami stali lidmi naděje. Abychom byli otevření pro působení Toho, který sám je zdrojem vši naděje. Abychom vyzařovali naději tak, aby se lidé ptali na její důvod.

Nejde o perfekcionista program. Spíše o život z Ježíše Krista. Neboť naše naděje není nějaká fata morgána. Ona má svou tvář, a to je tvář Ježíše Krista.

Kdo se mu otevře, v tom také roste pravá naděje, někdy s porážkami, ale soustavně. Proto mluví papež také o místech, kde se učíme naději a cvičíme se v ní: je to modlitba, přístup k utrpení, touha po příchodu Pána jako Soudce, jehož soud je místem, kde se učíme a cvičíme v naději.

Maranatha bylo toužebné volání mladé církve: Pane Ježíši, přijď brzy! Nejsme od tohoto očekávání vzdáleni více než kdykoliv předtím? Že Pán přijde, to je perspektiva, která nám dává křídla. Je na čase, abychom si tuto otázku položili a dali se oduševnit touto perspektivou.

Ano, je to perspektiva, která nás musí uvádět do nadšení. My všichni zažijeme, že všechno bezpráví, všechno odstrkování, znásilňování, všechny násilné činy a neláska nebudou prostě smeteny ze stolu, ale přivedeny k spravedlivému výroku, který vysloví ten, jenž všechno vidí do nejmenších podrobností. Bude konfrontovat všechny pachatele zla s jejich skutky a ukáže ve svém bezmezném milosrdenství na cestu spásného očištění, za předpokladu, že přijmou jeho nabídku.

Pak „Bůh setře všechny slzy z jejich očí: pak už nebude ani smrt ani zármutek, nárek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo“. A Bůh dodrží, co slíbil: „Hle, obnovuji všechno“ (Zj 21,4).

Z Vision 2000 - 1/2008
přeložil -lš-

Někdy jsem ve svém životě zažila, že Bůh mě nikdy nechává na holičkách. Tato jistota mi byla darována v situacích velmi blízkých smrti, ze kterých jsem byla zachráněna, abych směla dále žít zde na zemi.

Tyto zážitky se upevnily v jistotu: „Nikdy nezůstanu v úzkých.“ To je naděje, která mě nese. Zajišťuje mi hluboký pokoj a prožitek bezpečí, který v podstatě vzato nemůže být ničím ohrožen.

Co to však znamená pro moji nynější situaci, když se nacházím konečně jednoznačně v poslední fázi své životní pouti? Nad slunce je mi jasné, že moje smrt už není daleko. Pozemské přežití nemůže být rozhodujícím měřítkem pro bezpečí v Bohu.

Nyní dostává jistota, že je to On, kdo mě drží, novou dimenzi. Připravuje na cestu návratu domů k Bohu. Skrze temnotu smrti šíří se ke mně stále silněji světlo... A tak nejdu vstříc nějakému utonutí v nicotě, nýbrž roste ve mně stále více vědomí, že jsem na cestě domů.

Jedno místo Písma z řeči na rozloučenou se mi přitom často vynořuje v paměti. Ježíš zde říká, že jde k Otci, aby nám tam připravil příbytek. A pak opět: „Přijdu, abych vás vzal k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já“ (Jan 14,3).

Toto zaslíbení mi působí nepředstavitelně velkou radost - být tam, kde je Ježíš! Z tohoto slova vychází jistota nesmírné radosti. Září spolu s další jistotou, že nezůstanu na holičkách ani ve svém nynějším životě. Tak se stává tato cesta návratu domů zkušeností každodenního života. Jdu stále vstříc k Pánu.

Tato jistota mi pomáhá na půli cesty se vyrovnat s obtížemi, které se staví do cesty tomu návratu domů. Života stále ubývá v konkrétních krocích: chůze je stále těžší, ubývá hlasu, vidím stále méně, rovnováha nefunguje... Tato zkušenost ubývání vlastních schopností je velmi na-

K domovu

Pomyšlení na vlastní smrt

Naděje, která má být skutečně nosná, musí mít perspektivu, která sahá až za smrt. Jak pevný je postoj, který taková víze dává vlastnímu životu, ukazuje následující svědectví.

máhavá - stále namáhavější. Ale to už patří k návratu domů.

Ve fázích, kdy toto odbourávání je obzvláště těžké, stěžuji si Pánu. Aby mi bylo rozuměno: Neobviňuji ho! Stěžuji si mu. A on reaguje dobrotivě a vlídně: „Pojďte ke mně všichni, kteří musíte nést těžká břemena. Já vás obdaruji pokojem“ (srov. Mt 11,28).

Právě to se děje. A to vždy znovu a zcela konkrétně. Vzpomínám si na jednu zcela konkrétní situaci: Tehdy jsem měla několik ran v ústech a byly velice bolestivé. Po svatém přijímání jsem Ježíši řekl: „To tak bolí!“ A ihned jsem zažila: On položil svůj jazyk na můj. Jaká posila! Ještě dnes jsem tím dojata.

Nynější čas rostoucí námahy, ubývající tělesných sil je jistě zážitkem ztráty. Na druhé straně odehrává se tento odbourávací proces jen jaksi na povrchu. Prožívám také právě v mé nynější životní fázi další rozvoj. Mohu takřka říct, že se při všem tom dění jedná o můj zisk.

Ten spočívá v tom, že se více blížím k Ježíši. Když se vzdávám různých možností, které jsem zatím měla k dispozici, dostává Pán nové možnosti, jak mě obdarovat. Tam, kde jsem ochotna vzdát se svých schopností, tam roste ve mně schopnost přijímat nové milosti.

A tak prožívám, že Ježíš přichází ke mně stále blíže. Mezi ním a mnou roste stále vnitřní soužití. Jinak nejsem skutečně schopna tuto Ježíšovu blízkost popsat. Můžeme ji sice zažít, ale nikoliv popsat. Kdo to zažije, ten to pozná.

Mám-li být upřímná, je ve mně stále ještě zbytek touhy konat přednášky, i když vlastně

vím, že už nemohu. Ale vzpomínka, že tato činnost byla krásná, je ve mně velice živá. A všechno to odevzdávám stále znovu Pánu.

Maria Loley (vlevo)

Velice často myslím na následující útěchyplná Pánova slova: „Budu prosit Otce a On vám dá jiného Utěšitele...“ A Ježíš uzavírá tento příslib ujištěním, že zůstane stále s námi... (Jan 14,16). O tomto ujištění - Ježíš je udělal před bolestnou smrtí - že přijmeme Ducha Svatého, nemohu prostě pochybovat. Řekl to, a to je pro mě absolutně nevratná jistota. Záleží jen na tom, abychom se mu vnitřně otevřeli a dovolili mu vstoupit. Proto denně prosím o velkou důvěru k Duchu Svatému.

Docela nedávno jsem četla evangelium o uzdravení dvou slepců. Ježíš se jich ptá: „Věříte, že to mohu udělat?“ A oni: „Ano, Pane.“ A on na to: „Staň se vám, jak věříte“ - a oni prohlédli. Záleží tedy na tom: Věřím mu? A o tuto víru ho prosím stále znovu. Tato víra se nyní ve mně prohlubuje. To je veliký dar nyní v období ubývání mého fyzického života: těším se na návrat domů. Bude to nádherný pohled vidět ho tvář v tvář.

Z Vision 2000 - 1/2008
přeložil -lš-

Černé legendy

Rozhovor Kath-net s Michaelem Hesemannem

Napsal jste novou knihu o „temných mužích“ z různých „černých legend“, které se rozšířily o církvi. Jaký je cíl této knihy?

Pouhá sebeobrana. Snad jste to už zažil. Jakmile vyjde najevo, že jste katolík, jste konfrontován s těmito „černými legendami“. Hned je člověk spoluvníkem křížových výprav, honů na čarodějnice, upálení Giordana Bruna a má podíl na vraždě 33denního papeže. Pak musíte s andělskou trpělivostí vysvětlovat svému partnerovi, který se pokouší zazářit svými sotva nabytými polopravdami, že všechno bylo zcela jinak. Pro ty, kterým chybí taková trpělivost, jsem napsal tuto knihu. Stačí, aby řekl: – Prosím, přečtěte si to, tam stojí, jak to skutečně bylo.

Jde mi tedy o osvětu. Protože lži a legend kolem církevních dějin je v oběhu tolik, že z toho vzniká zcela falešný obraz církve, a člověk jako historik má pro-

stě povinnost přihlásit se o slovo a uvést věci na správnou míru. V některých publikacích je Vatikán vykreslen jako spolek temných mužů, kteří nemají žádné svědomí. Je to komické, že jsem je jako akreditovaný novinář mohl zažít zcela jinak.

Proč si myslíte, že knihy a filmy, které dále šíří takové „legendy“, se tak dobře prodávají? Proč lidé věří spíše těmto mýtům než samotné církvi?

Víte, dělá to dobře lidskému egu. Na jedné straně se čtenář takových klerikálně spikleneckých smyšlenek prohlašuje za znalce, který je zasvěcen do nejtemnějších tajemství. Jako malé dítě se může chlubit: „Heč, já vím, co ty nevíš!“ A pak se dovídá ještě jiné nepřímé ocenění. Dva tisíce roků mu církev říká, že je hříšník. Přirozeně, nikdo to neslyší rád. A najednou zde má: Poďívej se na ně, oni nejsou o nic

Michael Hesemann s papežem Janem Pavlem II.

lepší než ty, jsou dokonce horší. Tedy, konec s pokorou, konec s prostotou. Nikoliv věřící se musí podřítit církvi, církev se musí vrhnout věřícím k nohám a prosit za odpuštění svých hříchů a dát si od nich diktovat, čemu jsou ochotni věřit. Tak se „černé legendy“ a „temní muži“ stávají ospravedlněním pro relativismus v otázkách víry.

Co pokládáte za největší „černou legendu“ (církevních) dějin?

Těžko říct, protože každá z těchto jednotlivých „černých legend“ má svou vlastní historii a účinek a někdy hrála velkou ro-

li. V posledních letech to byla legenda o manželství Ježíše a Marie Magdalény, která měla velkou publicitu, pak to byl domnělý Ježíšův hrob, předtím „tajná evangelia“ nebo domnělé ututlání tajných svitků od Mrtvého moře. Přesto si myslím, že nejvíce pomlouvanou stránkou církevních dějin je římská inkvizice, o které bylo napsáno tolik nesmyslů. Naštěstí v posledních letech se mezi seriózními historiky objevilo nové hodnocení.

Je zde od Hanse C. Zanderse „Krátká obrana Svaté inkvizice“, kterou bych každému čtenáři vřele doporučil – je prostě brilantní a provokativní. S římskou inkvizicí se všechno hází do jednoho pytle včetně honu na čarodějnice, ačkoliv ten ve skutečnosti končil na hranicích církevního státu... a je také jednou její kapitolou. V některých publikacích se z 30 000 dělá náhle 9 milionů obětí a zcela se zapomíná, že tyto politováníhodné ženy byly vesměs odsouzeny světskými soudy a velmi často za protestů církve, a to jak v katolické, tak protestantské oblasti střední Evropy.

LŽIVÁ KAMPAŇ ZA POTRATY

Magazín Stern uveřejnil zprávu, podle které převážná část z 374 žen, které se v roce 1971 samy udaly, že podstoupily potrat, aby tak vymohly jeho uzákonění, to jen fingovala a ve skutečnosti vůbec žádný potrat nepodstoupila. Již v roce 2005 to přiznala feministka Alice Schwarzerová, která tuto kampaň vedla podle francouzského vzoru Simone Beauvoirové. Welt am Sonntag dále uvádí, že rozšířené klíše o tom, jak potraty slouží především mladým ženám, které nechtěně otěhotněly, se už dávno nezakládá na pravdě, protože potraty se týkají převážně žen ve věku 25–40 let, z nichž 43 % žije v manželství a většina z nich žije v poměrech, ve kterých může být o matku i dítě dostatečně postaráno.

POSLÁNÍM LÉKAŘE NENÍ ZABÍJET

Prezident německé lékařské komory Jörg Dietrich Hoppe je připraven podávat žaloby na lékaře, kteří se účastní asistovaných sebevražd. „Nechceme, aby se lékařsky asistovaná sebevražda stávala součástí lékařských výkonů, protože je to neslučitelné s etikou lékaře a vyvolává to vážné nejistoty u pacientů.“ Je mu znám případ jednoho penzionovaného odborného lékaře, který chce spolupraci se švýcarskou organizací Dignitas vytvořit precedent, aby vynutil právní uznání eutanazie. Hoppe požaduje větší rozvoj paliativní medicíny a řádné vzdělávání studentů v tomto oboru. „Jsem si jist, že při správném způsobu ošetřování je možno počet přání o usmrcení redukovat na minimum.“

POTRATY OPOŽDUJÍ PŘÍCHOD MESIÁŠE

Vrchní rabinát v Jeruzalémě uveřejnil 24. prosince prohlášení, které se odvolává na jednu židovskou legendu. Podle ní přijde očekávaný Mesiáš teprve tehdy, až spatří světlo světa dostatečný počet židovských dětí, které porodí židovské matky. Potraty tedy oddalují příchod Mesiáše.

KRISTUS V ISLÁMSKÉM POJETÍ

Muslimům se nelíbí Gibsonův film Umučení Krista. Jako odpověď podle svých představ a pojetí bude iránská televize vysílat dvacetidílný seriál o Ježíši, kterého však představuje jako proroka a nikoliv jako Božího Syna. O ukřížování není ve filmu řeč. Bůh si ho vyzvedne přímo na nebesa. Seriál stál 3,5 mil. €. Kath-net

Populární pohádkou je historika o „papežce Janě“ – co k tomu říkají historikové?

„Pohádka“ je skutečně správné slovo: Bylo jednou jedno chudé děvčátko z Ingelheimu nad Rýnem... a nyní se tato pohádka dokonce filmuje s Frankou Potente v hlavní roli a miliony lidí budou věřit, že to všechno zlý Vatikán zaretušoval. Komické na tom je, že nejdůležitější pramen, na který se vypravěči pohádky odvolávají, je papežská kronika papežského kaplana Martina z Opavy ze 13. století. Tehdy se historice věřilo, protože ve středověku pokládali za možné všechno, a to až do počátku kritického zpracování dějin v 15. století, kdy se od toho distancovali. Tak je to jednoduché. Prameny nebyly nikdy zničeny a nikdo se nepokoušel nic zaretušovat.

Skutečnost je taková: více než 400 let, totiž mezi 9. stoletím,

kdy údajně žila, a 13. stoletím, kdy je o ní první zmínka, nikdo nic nevěděl o papežce Janě. Neexistuje ani jeden důkaz z té doby o její existenci. Přitom máme z té doby vynikající prameny, které jsou všechno, jen ne přátelské Římu, totiž dopisy a spisy odbojného patriarchy z Konstantinopole Photia, který byl s Římem na křížku a vyčítal mu všechno možné, jen ne papežku. Kdyby skutečně žila, byl by si tento skandál důkladně vychutnal. Ve skutečnosti známe z tehdejší doby a z jiných pramenů jména a doby pontifikátů všech papežů 9. století velice podrobně. Není zde žádná skulina, do které by se papežka Jana mohla umístit.

Jedna z mladších legend tvrdí, že papež Jan Pavel I. byl zavražděn.

Jediná legitimní otázka v této věci je, jak mohli tehdy kardinálové zvolit tak těžce nemocného muže za papeže. Odpověď: Je to problém komunikace. Již když ho Pavel VI. jmenoval patriarchou v Benátkách, Luciani se zdráhal, že je slabý a nemocný pro tento úřad. Papež si však myslel: - Jak obdivuhodné, jak je pokorný a prostý, to je ten pravý! Podobně tomu bylo i u kardinálů v konkláve.

Pro celé jeho soukromé okolí, jeho sekretáře, jeho bývalou hospodyni, bratra, sestru, neť, vynikající lékařku, nebyla jeho smrt nijak tajemná, nýbrž jen tragický závěr jeho dlouhé nemoci. Krátce před volbou měl embolii v oku, stěžoval si na oteklé nohy a zvětšené žíly, to všechno nasvědčuje tomu, že zemřel na plicní embolii. Všechno ostatní je nesmysl. Nikdo neměl důvod, aby ho zabíjel. Krátce před smrtí měl interview, ve kterém prohlásil, že nemá v úmyslu žádné změny v římské kurii. Bankovní skandál, do kterého byl zapleten arcibiskup Marcinkus a „Vatikánská banka“, propukl až devět měsíců po jeho smrti.

Ve skutečnosti všechny tyto zprávy o domnělém zavraž-

dění Jana Pavla I. měly v první řadě za cíl očernit jeho nástupce a představit ho jako spiklence. Přitom volba Jana Pavla II. byla požehnáním nejen pro církev, ale pro celý svět a spustila řetěz událostí, které vedly k pádu zdi, která rozdělovala Evropu, a darovala svobodu milionům lidí. Pak se musíme ptát, kdo měl zájem na tom kompromitovat papeže Wojtylu.

Kdo má podle vašeho názoru vlastně zájem na šíření takových pohádek?

Hlavním motivem je oportunistus. Napadni církev a udělaš náklad - podle tohoto kouzelného hesla pracují autoři celého světa. Yallop, od něhož pochází konstrukce o vraždě Jana Pavla I., vydělal na tantiémách tolik, že si mohl koupit zámek. Vandenberg (Sixtinské spiknutí) si koupil vilu u Starnberského jezera, Dona Cross („Papežka“) dům v Neuenglandu, Dan Brown prodal 50 milionů knih a také Baigent a Legh, jejichž myšlenky vykuchal, měli milionové náklady.

Ale jsou to také ideologické zájmy špinit církev. Kdysi to byli protestanti, kteří pouštěli do světa „černé legendy“, pak osvícenci a revolucionáři a s nimi svobodní zednáři, konečně totalitní režimy dvacátého století. Trapné je, když čtete, co píše Dan Brown o honbě na čarodějnice, a pak konstatujete, že hlavní ideolog nacismu Alfred Rosenberg argumentuje podobně. Heinrich Himmler nechal prohledat všechny německé archivy o popravených čarodějnicích a chtěl s tím konfrontovat církev, ale ani SS byrokrati nenašli více než 30 000 případů. Nedávno prohlásil vedoucí rumunské tajné služby generál Pacepa, že Rolf Hochhuth napsal pomlouvačnou hru „Náměstek“ očerňující Pia XII. na objednávku KGB. To ukazuje velice rychle, kde jsou skuteční temní muži.

Překlad -ls-

mu dám já, nebude žít navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“

Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‚Nemám muže‘; pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: ‚Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.‘“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, ten, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je konat vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: ‚Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.‘ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žnám. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévá i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: ‚Jiný rozsévá a jiný sklízí.‘ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Tě ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žeš nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

NOVÉ ZNĚNÍ VELKOPÁTEČNÍ PROSBY ZA ŽIDY

Prosba za židy v misálu Jana XXIII. z roku 1962 dostává z rozhodnutí papeže Benedikta XVI. nové znění:

Modleme se i za židy, aby náš Bůh a Pán osvětlil jejich srdce a uznali Ježíše Krista za Spasitele všech lidí.

Modleme se. Poklekněme. Vstaňte.

Všemohoucí věčný Bože, který chceš, aby všichni lidé byli spaseni a dospěli k poznání pravdy, dopřej milostivě, aby se vstupem všech národů do tvé Církve byl zachráněn i celý Izrael.

UČEBNICE UČÍ NENÁVISTI

Saúdská Arábie zavedla na školách učebnice, které vštěpují žákům zášť vůči vyznavačům jiných náboženství. Děti se učí, že každý, kdo odmítá Mohamedovo učení, skončí v pekelných mukách. Islám má prosazovat své zákony právem šaría.

Islám je třeba uplatňovat především na Západě. V Saúdské Arábii není dovoleno konat shromáždění jiných náboženství ani v soukromém bytě. Po takových případech slídí zvláštní náboženská policie.

Zvláštní forma modlitebního setkání

V minulém čísle jsme představili Veroniku Williamsovou, která nás dnes seznamuje s modlitebním setkáním „Matek, které se modlí“.

V centru setkání je kříž, aby nám připomněl Spasitele, hořící svíce připomíná Světlo světa. Na stole, kolem kterého sedíme, je ještě košík před křížem.

Malá brožurka obsahuje vstupní modlitbu. Modlíme se o pomoc Ducha Svatého, o ochranu před

Zlým, o jednotu všech přítomných a modlitbu chvály Toho, který je všemohoucí a pro kterého nic není těžké. Pak je to modlitba pro spojení se všemi modlitebními skupinami „Matky se modlí“ na světě, protože i když se modlíme doma, víme, že ženy na celém světě se modlí i za naše děti. Vzhledem k různým časovým pásmům se ustavičně někdo modlí za naše děti. Nesmíme také zapomenout děkovat za naše mateřství.

Následuje krátká četba z Písma svatého, skrze kterou k nám promlouvá Duch Svatý. Po těchto našich modlitbách přistupujeme k nejdůležitějšímu kroku setkání. Na malé lístky, které vypadají jako hostie, píšeme jména našich dětí, našich manželů a vnuků, pokud je kdo má. Kdo musel zažít předčasný porod anebo nechtěný potrat, případně kdo podstoupil potrat, musí zavřít oči, aby si vyprosil od Ducha Svatého jméno pro toto dítě. I ono je součás-

í rodiny. Se všemi těmito jmény přistupuje matka k Pánovu kříži. Nyní je odevzdává jen jemu. Říká pak tiše přibližně tuto modlitbu: „Pane, Ty miluješ mé dítě více, než by to mohl kdokoliv udělat. Patří nyní více Tobě než mně. Ty můžeš změnit všechny věci. Poskytni mému dítěti nyní svou ochranu.“ Pak vloží lístek do připraveného košíku.

Můžeme košík pokládat za otevřené dlaně Ježíšovy a musíme lístek odložit. Jinak si bereme jednou rukou zpět všechny naše starosti, které jsme druhou odevzdali. Je to symbolický postoj, který nám má připomenout toho, jenž může všechno změnit. Ježíš řekl: – Přijďte a přineste mi svá břemena. A to právě děláme.

Je to lehké mluvit o velkých úspěších našich dětí, ve škole, v zaměstnání, ve sportu, ale je těžké říct: mé dítě bere drogy, je agresivní, moje dcera se mnou nemluví. Může se stát, že některá matka o těchto svých problémech promluví. To je často velice uzdravující. Ale musí mít jistotu, na kterou se může spolehnout, že z našeho kruhu se nic nesmí vynést ven. To je základní pravidlo.

Druhé pravidlo zní: nedáváme si žádné rady, protože spiritualitou „Matek, které se modlí“ je úplné sebeodevzdání do rukou Otce. Nemůžeme říkat: „Důvěřuji ti na 100 %, ale zeptám se přítelkyně na radu.“ Pán říká: „Pojďte ke mně, kdo jste obtíženi, a já vám udělím pokoj.“

(e-mail: mothers-prayersA@aon.at)

Z Vision 2000 přeložil -lš-

Zážitky před potratovou klinikou

Poradní služba před potratovou klinikou má stále nové důvody k úžasu nad působením Ducha Svatého v situacích rozhovorů s lidmi. Bylo to právě před koncem naší služby a já jsem se nacházel sám v blízkosti ambulance, když z ní vyšla žena, která předtím provázela jednu postiženou do potratové kliniky.

Rozvinul se delší rozhovor s touto průvodkyní. I když jsem se zcela soustředil na tento rozhovor, stalo se toto: Náhle k nám přistoupila jedna žena a ptala se na adresu jednoho lékaře na Švédském náměstí.

Na moji otázku, o jakou odbornost se jí jedná, odpověděla: pro těhotné. Tu jsem zbystril sluch a doporučil jsem jí Centrum pro život, kde mohou těhotné ženy získat také podporu.

Když jsem se chtěl dovědět, zda se ona sama nachází v takové situaci, dostal jsem vyhubavou odpověď. Žena chtěla raději dále mluvit anglicky. Vysvětlil jsem jí, jak je důležité poskytnout ženám v takové situaci podporu,

aby se setkala s někým, kdo jí čestně poradí a nikoliv prodá potrat. Nato jsem jí ukázal model desetidenního dítěte, na který reagovala milým úsměvem. Pak se mě ptala, kudy se dostane do Centra života. Dokončil jsem rychle jiný rozhovor a doprovodil jsem ji do Poštovní ulice, kde se jí ujala Klaudie.

Později jsem se dověděl, že tato žena měla v úmyslu podstoupit potrat, ale na základě podpory, které se jí dostalo v poradně v Centru života, rozhodla se dítě přijmout i přes četné těžkosti s tím spojené.

Jak velká proměna se u této ženy udála, dokazuje okolnost, že se v dalším dnu objevila v poradně i se svou přítelkyní, která byla v podobné situaci a pomýšlela na potrat.

Díky, Duchu Svatý, za Tvé obdivuhodné dílo a za to, že jsi tyto matky bez mého přičinění prostě přivedl. Hle, co zmůže modlitba a milost Boží!

*Herbert
Ja zum Leben*

NENAROZENÁ DVOJČATA ZACHRÁNILA SVOU MATKU

35letá žena Michelle Stepneyová čekala dvojčata. Děvčátka svým kopáním v lůně přispěla k včasnému odhalení zhoubného nádoru. Lékaři radili matce, aby děti dala odstranit, matka to však odmítla, aby zachránila život svých dětí. Děti však svými intenzivními pohyby přispěly k tomu, že nádor byl potlačen. „Cítila jsem jejich dupání, ale neměla jsem potuchy, jak důležité to pro mě bylo. Nemohla jsem lékařům uvěřit, když mi řekli, že děti nádor potlačily. Když jsem poprvé uslyšela jejich křik, byl to ten nejkrásnější zvuk na světě.“ „Jednou budu svým dcerám vyprávět, jak zachránily život své matky.“ Paní Stepneyová pak čtyři týdny po porodu podstoupila operaci, při které byl nádor odstraněn.

POKLES POTRATŮ V USA

Počet potratů v USA dosáhl nejnižší úrovně za posledních 35 let. Vyplývá to ze statistiky Guttmacherova institutu. V roce 2005 činil 1,2 milionu usmrcených dětí. V roce 1990 to bylo 1,6 milionu. V některých státech byl potrat zákonem ztížen a musely být uzavřeny stovky potratových klinik. Jejich počet klesl z 2900 v osmdesátých letech na 1800 v roce 2000. I tak jsou to však horentní a do nebe volající čísla!

Kath-net

AMICI IZRAEL - dokončení ze str. 2

a taktiky, ale je to také ovoce působení milosti. Pán se za ni nesporně také modlil k Otci i Duchu, aby zúrodnili její srdce pro přijetí pravdy. Jak naznačil arcibiskup Haas, nejvlastnějším smyslem našeho dialogu s jinak smýšlejícími je hlásání evangelia, ale toto hlásání není myslitelné bez silné podpory Boží milosti. Každou výzvu k dialogu by měla předcházet, provázet i následovat výzva k modlitbě. Modlitbu za obrácení potřebujeme dokonce více než samotný dialog, protože dialog bez Boží milosti, pokud věc dokonce nepoškodí, pak přinejmenším vůbec nepomůže, ale modlitba může i bez dialogu přispět k zázrakům milosti, které jsou lidsky nedosažitelné a nevysvětlitelné.

Dnes se ovšem setkáváme s tím, že někomu vadí i tato modlitba.

Jestliže se Církev za někoho modlí, rozhodně ho tím neuráží, a pokud se tím dotčený cítí dotčen, tím více tuto modlitbu potřebuje, protože si ve své zaslíbenosti počíná jako na smrt nemocný, který odmítá jediný lék, ačkoliv je to to jediné, co ho ještě může zachránit. Bouřit se proti takové modlitbě znamená stavět se proti Duchu Svatému. O tragických následcích takového odporu proti Duchu Svatému víme své.

Kdo se může cítit dotčen, jestliže se modlíme za obrácení hříšníků a zbloudilých? Nic lepšího jim nemůžeme přát. Modlitba sama o sobě přece nepředstavuje žádný soud a nikoho za hříšníka neprohlašuje. To platí i o velkopátečních přímluvách, které Církev od nepaměti přednáší svému Spasiteli právě ve chvíli, kdy tyto modlitby mají tu největší vyhlídku na vyslyšení: když si každoročně připomíná, jak Bůh dává svou dobrovolnou obětí najevo svou největší štědrost a největší milosrdenství, odpouští i svým katanům a největšímu zločinci. Církev nechtěla v těchto svých naléhavých pros-

bách vynechat nikoho, ani nevěřící, ani své nepřátele. Velkopáteční prosby jsou výrazem toho, že Církev se sjednocuje se svou Hlavou a vyprošuje smilování pro všechny a především pro ty, kteří toho nejvíce potřebují. Jsou tedy důkazem její nemezené velkodušnosti. Zdá se však, že odvěký Nepřítel Boha i lidí nemá rád takové adresné prosby, protože mu připomínají jeho porážku.

Srovnáme-li znění těchto proseb ve „starém“ a „novém“ misálu, zjistíme nápadné rozmělnění a oslabení některých těchto proseb. Církev se přestala výslovně modlit za to, co bychom právě velice naléhavě potřebovali: aby se bludaři vzdali svých bludů, aby se rozkolníci vrátili do pravé Církve, aby se pohané odvrátili od svých model a všichni se obrátili k jedinému a pravému Bohu. Stane se snad někomu křivda, jestliže Pán tyto adresné modlitby vyslyší?

V souvislosti s obnoveným používáním misálu z roku 1962 se opět dostala na přetřes otázka velkopáteční přímluvy za Židy. Církev se v těchto svých naléhavých prosbách po staletí modlila: „Oremus et pro perfidis Judaeis“ – Modleme se za nevěrné (věrolomné) Židy. První požadavek na změnu tohoto znění se zrodil v samotné Církvi. Již před osmdesáti lety vzniklo mezi duchovními hnutí Amici Izrael, které požadovalo její změnu. Pius XI. však v roce 1928 toto hnutí rozpustil a změnu zakázal. Důvodem bylo, že prosazování změny se opíralo o některé modernistické názory a postoje a zavádělo v souvislosti se sionismem do teologie chiliastické názory. K nové formulaci prosby došlo pak v 50. letech za papeže Jana XXIII. Bylo odstraněno pojmenování „pefidis judaeis“, ale modlitba dále prosila o odstranění „zaslepenosti“ Židů. Odpůrci opětovného povolení „trident- ské“ liturgie používali toto místo misálu z roku 1962 jako jeden ze

svých argumentů proti jeho povolení. Benedikt XVI. se tím nedal odradit. Změnil text modlitby, ale protože její podstata musela být zachována, opět se, jak se dalo čekat, ozvaly z židovské strany námitky, některé dokonce radikální, že taková formulace znamená konec dialogu. Neuralgickým bodem zůstává uznání a přijetí Ježíše Krista jako jediného Bohem zaslíbeného Mesiáše.

Na jedné straně se nám to může jevit až nepochopitelné: Židnému národu se nedostalo tolik milostí, žádný národ si Bůh tak nehyčkal jako Izrael. Největší dobrodiní, kterého se jim dostalo, je právě skutečnost, že Bůh splnil svá zaslíbení a přímo z tohoto národa vzešel Spasitel. Ježíš Kristus je Žid, který celý svůj život věnoval svému národu. Přišel, aby zachránil ztracené ovce domu Izrael.

Na druhé straně je tu však okolnost, která právě takovému mesiáskému národu může v jeho přijetí působit těžkosti. Těžko si umíme představit, co to znamená pro Židy, mají-li přijmout skutečnost, že „vyvolený národ“, to už nejsou jen oni, a už vůbec ne v historicko-pozemském pojetí, protože nyní v očích Božích novým vyvoleným lidem je Kristova Církev, a to v novém duchovním smyslu. Opona chrámová se roztrhla a starozákonní oběti nahradila právě ve chvíli smrti Božího Syna jeho jediná novozákonní oběť, oběť tohoto neposkvrněného Beránka. Na soudní stolce izraelských kmenů zasedlo dvanaáct apoštolů. Jak říká Apoštol, je konec s rozlišováním národů, protože je tu jen jedno Kristovo tělo, ve kterém už se nerozlišuje, kdo byl Žid nebo pohan, svobodný nebo otrok.

Svatý Pavel si je vědom těchto těžkostí, z jeho slov a jeho poselství nevyplývá závěr, že Židům nemá být hlášáno evangelium. Byl by to velký paradox, že by ti, kteří příchod Mesiáše po celá tisíciletí chystali, byli pro křesťanství ti nejméně vhodní a nejméně povolání, a že Krista musí

přijmout všichni, jen ne ti, kteří jsou s ním jedné krve. Vždyť celé základní jádro prvotní církve byli pravověrní Židé včetně zakladatele Ježíše Krista. Nebo založil snad Ježíš Kristus něco, co odpadlo od židovství a vyrůstá vedle něho? Pak by jeho výklad učedníkům emauzským nemohl odpovídat pravdě. Zdá se, že se přeceňují slova, která o Židech napsal Pavel, a nedoceňují nebo dokonce přehlížejí, co na adresu svého národa řekl sám Ježíš Kristus. A to jsou slova velice vážná a varovná!

Modlit se za Židy, aby přijali Krista jako Mesiáše, není projev antisemitismu. Nic blahodárnějšího a spasitelnějšího jim nemůžeme přát. Navíc, mluvíme-li o Židech, neměli bychom se domnívat, že jde o jednolitý národ. Existuje mnoho Židů, kteří se necítí reprezentováni rabíny a představiteli, s nimiž se vede dialog. Misie mezi Židy je z mnoha důvodů náboženských, psychologických i historických značně obtížná, možná obtížnější než u kteréhokoli jiného národa. To by však nemělo být záminkou, abychom z každé těžkosti vyvodili závěr, že máme povinnost hlásat evangelium všem, jen ne Židům.

Potřebujeme nové hnutí Amici Izrael, hnutí, které si vytyčí tento cíl: modlit se tiše, neokázale, ale vytrvale, nejen na Velký pátek, za naše starší bratry, aby jim milosrdný Bůh udělil ty milosti, které potřebují k vlastní spáse i prospěchu celého světa, včetně odpouštění a obrácení, a které se bude modlit i za ty, kteří chtějí vést dialog, aby tento dialog byl veden jedině Duchem Svatým a naplňoval naše poslání: „Ziskejte mi za učedníky všechny národy.“ Bojím se, aby nám Židé jednou neřekli: „Vedli jste s námi dialog, ale nedočkali jsme se od vás toho nejpotřebnějšího: lásky a milosti Všemohoucího! Byli jste u zdroje všech milostí a nevyprosili jste nám pomoc, abychom mohli překročit sami sebe.“

-/š-

Ne 24. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium 8.10 Bolek a Lolek (8. díl): Kovbojové 8.25 Na koberečku (38) 8.40 Otcov dom (P) 8.55 Slunce ve tváři 9.20 Pro zdraví 9.35 Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 10.20 Evangelium 10.30 Mše svatá (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (1) - Mons. Karel Herbst 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zakynthos 16.25 Primiční homilie P. Pavla Havláta 16.45 Pro vita mundi (38) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 17.25 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (13. díl): Ambrož a císař (P) 18.05 Cesty za poznáním: Puning si Chengde, Louvre, Dendera 18.35 Přírodní zázraky Evropy (2/12) 19.25 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 20.00 Z dětské duše: Nejhezčí je nebe 20.05 Octava dies (469) (P) 20.35 Záznam vigilie sv. Františka (P) 21.55 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 23.00 První čtení 23.25 Otazníky na téma: Exorcismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 25. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 8.35 Na koberečku (38) 8.50 Primiční homilie P. Pavla Havláta 9.15 Octava dies (469) 9.45 Otcov dom 10.00 Cesty za poznáním: Shekawati 10.30 Zapomenutá generace 10.50 Přírodní zázraky Evropy (2/12) 11.40 Bolek a Lolek (8. díl): Kovbojové 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (39) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Bůh v Tibetu 16.30 Rhodos (P) 16.50 Slunce ve tváři 17.15 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 17.40 Dětská televize (1/2008) 18.05 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 18.35 Bolek a Lolek (9. díl): Falešný dědek 18.50 Cesty za poznáním: Shekawati 19.20 Léta letí k andělům (1) - Mons. Karel Herbst 19.45 Otcov dom 20.00 Z pokladů duše 20.05 Putování Modrou planetou (6. díl): Island (P) 20.40 Na koberečku (P) 20.55 Zpravodajské Noeviny 21.05 Křížová cesta v Píšti 21.15 Noční univerzita: P. Petr Karas - Hospodine, dílo svých rukou neopouštěj 22.15 Exit 316 (25. díl): Život pro druhé 22.35 Octava dies (469) 23.05 Záznam vigilie sv. Františka 00.35 Bůh v Tibetu 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 26. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování Modrou planetou (6. díl): Island 8.45 Bůh v Tibetu 9.15 Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 9.55 Cesty za poznáním: Pisa 10.10 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 11.40 Bolek a Lolek (9. díl): Falešný dědek 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pavel Helebrant - Z drva i krvi 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Slunce ve tváři 16.30 Křížová cesta v Píšti 16.35 Pro vita mundi (39) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 17.25 Cesty za poznáním: Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul 17.55 Zpravodajské Noeviny 18.05 Čteme z křesťanských periodik 18.10 Dětská televize (2/2008) 18.35 Bolek a Lo-

lek (10. díl): Motokára 18.45 Otcov dom 19.05 Přírodní zázraky Evropy (3/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 21.00 Stalinova kariéra: Stalinova éra (1/2) (P) 21.30 Janáčkův máj - Ostrov kultury (P) 22.05 Kinematograf múz: UMĚNÍ 23.05 Octava dies (469) 23.35 Otcov dom 23.50 Slunce ve tváři 00.15 Pro vita mundi (39) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 27. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Křížová cesta v Píšti 8.10 Stalinova kariéra: Stalinova éra (1/2) 8.40 Kinematograf múz: UMĚNÍ 9.45 Janáčkův máj - Ostrov kultury 10.15 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.05 Rhodos 12.25 Na koberečku 12.40 Slunce ve tváři 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Petr Karas - Hospodine, dílo svých rukou neopouštěj 17.05 Přírodní zázraky Evropy (2/12) 18.00 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (26. díl): Smrt (P) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (15. díl): O moudrosti 18.45 Cesty za poznáním: Kungliga Slottet, Pienza, Salzburg 19.15 Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 19.55 Z pokladů duše 20.00 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová (P) 20.25 Pro zdraví (P) 20.35 Sestra Sára 20.45 Na koberečku 21.00 Bůh v Tibetu 21.25 Putování Modrou planetou (6. díl): Island 22.05 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 22.35 Pro vita mundi (69) - Mgr. Jaromír Javůrek 23.15 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Léta letí k andělům (1) - Mons. Karel Herbst 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 28. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (469) 8.35 Dětská televize (2/2008) 9.05 Noční univerzita: P. Petr Karas - Hospodine, dílo svých rukou neopouštěj 10.05 75 let Vatikánského rozhlasu 10.40 Putování Modrou planetou (6. díl): Island 11.20 Exit 316 (26. díl): Smrt 11.40 Bolek a Lolek (10. díl): Motokára 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (3/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování Modrou planetou (6. díl): Island 16.45 Otcov dom 17.05 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 17.35 Kinematograf múz: MÍSTA 18.35 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 18.45 Čteme z křesťanských periodik 18.50 Sestra Sára 18.55 Cesty za poznáním: Shekawati 19.30 Exit 316 (26. díl): Smrt 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (70) - P. Anton Kasan (P) 20.45 Octava dies (469) 21.20 Na koberečku 21.35 Pro zdraví 21.45 Primiční homilie P. Pavla Havláta 22.10 Exit 316 (26. díl): Smrt 22.30 Po stopách apoštola Pavla (7/7) 23.00 Stalinova kariéra: Stalinova éra (1/2) 23.30 Kulatý stůl na téma: 100 let skautského hnutí 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 29. 2.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: MÍSTA 9.05 Zpravodajské Noeviny 9.15 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 9.45 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 10.35 Cesty za poznáním:

IZRAEL - VELIKONOCE VE SVATÉ ZEMI - hlavní křesťanské obřady v Jeruzalémě - odlet z Prahy, kvalitní hotel s polopenzí od 17. 3. do 24. 3., velikonoční super cena 12 990 Kč.

LA SALETTA - duchovní cvičení - duchovní obnova na vysokohorské La Salettě - hotel - plná penze - 14. 4.-19. 4. - 6290 Kč • MEDŽUGORJE - Seslání Ducha Sv. + Panna Maria Prostřednice všech milostí - 7. 5.-13. 5. - 1990 Kč • IZRAEL 2 - pro pokročilé - netradiční okruh - mimo Jeruzaléma, Betléma, Nazaret, rovněž Hebron, Safed, Beer Sheva, Golan aj. - 7. 5.-15. 5. - 13 990 Kč • VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH - Fatima, La Saletta, Lurdy, Garabandal, Santiago de Compostela, Monserrat aj. - 12. 5.-24. 5. - 10 990 Kč • ITÁLIE - KALÁBRIE - SICÍLIE - pobyt u moře s fakultativními výlety již v ceně!!! - 16. 5.-25. 5. - 4990 Kč!!! • IZRAEL - poznávací + moře - odlet z Prahy - kvalitní hotel s polopenzí, 3x koupání Mrtvé + Středozemní moře - 16. 6.-23. 6. - 12 990 Kč • MEDŽUGORJE - 4+4 = 4 dny v Medžugorje + 4 dny u moře - 21. 6.-1. 7. - 3990 Kč.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek - CK AVETOUR, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel.: 494 623 929, 494 377 654, 602 441 670, <http://www.avetour.cz>, e-mail: info@avetour.cz.

Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul 11.10 Octava dies (469) 11.40 Bolek a Lolek (11. díl): Velká cena Argentiny 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (13. díl): Ambrož a císař 12.35 Bůh v Tibetu 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.20 Křížová cesta 17.45 Léta letí k andělům (1) - Mons. Karel Herbst 18.10 Exit 316 (26. díl): Smrt 18.30 Kinematograf múz: MÍSTA 19.30 Cesty za poznáním: Sultan Ahmed Blue, Cairo, St. Peter a Paul 20.00 Z pokladů duše 20.05 Otazníky na téma okultismus (P) 21.40 Na koberečku 22.00 Stalinova kariéra: Stalinova éra (1/2) 22.30 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 23.20 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: P. Petr Karas - Hospodine, dílo svých rukou neopouštěj 00.35 Octava dies (469) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 1. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Sestra Sára 8.10 Křížová cesta 8.30 Exit 316 (26. díl): Smrt 8.50 Ve jménu Ježíše (13. díl): Ambrož a císař 9.20 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence (P) 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: MÍSTA 11.00 Pro vita mundi (39) - P. Prokop Petr Siostrzonek, OSB 11.40 Klaunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti 11.50 Z pokladů duše 12.05 Rhodos 12.25 Pro zdraví 12.35 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (2) - P. Ludvík Armbruster 16.25 Bůh v Tibetu 17.00 Benedikt XVI. se v Aule Pavla VI. u příležitosti VI. Evropského dne univerzit setká s římskými studenty na modlitbě růžence (L) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (16. díl): O čestnosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Jabrin, Egyptian museum, Les Baux de Provence 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (1) 20.35 Primiční homilie P. Bogdana Stepieně (P) 20.55 Léta letí k andělům (17) - Hana Ulrychová 21.20 Stalinova kariéra: Stalinova éra (1/2) 21.45 Žít cestou 22.00 Přírodní zázraky Evropy (3/12) 22.55 Pro vita mundi (70) - P. Anton Kasan 23.35 Putování Modrou planetou (6. díl): Island 00.15 Pavel Helebrant - Z drva i krvi 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

ČM FATIMA KOCLÍŘOV U SVITAV – VÍKEND pátek 29. 2. – neděle 2. 3. 2008 NA TĚMA: S PAPEŽSKÝM PRELÁTEM PROF. DR. JAROSLAVEM NĚMCEM nahlížíme do vatikánské kurie a kanonizačních procesů našich světců.

Pátek 29. 2.: 17.30 hod. – sv. růženec • 18 hod. – mše sv. a přivítání hlavního hosta víkendového semináře otce preláta Jaroslava Němce • 20 hod. – úvodní přednáška semináře (posluchárna) • zakončení adorací a svátostrým požehnáním (kostel ČMFA).

Sobota 1. 3.: 8 hod. – radostrý sv. růženec • 9 hod. – přednáška semináře (posluchárna) • 10 hod. – bolestný růženec a žehnání nemocných • 10.30 hod. – mše sv. na úmysly poutníků • polední adorace • 13.15 hod. – křížová cesta (kostel ČMFA) • hlavní odpolední program.

KOSTEL ČMFA: s televizním okruhem do celého střediska: 14 hod. – přednáška hlavního hosta prof. ThDr. Jaroslava Němce; opakování v 15 hod. • **KOSTEL SV. FILOMÉNY A SV. JAKUBA:** 14 hod. – pobožnost ke sv. Filoméně a duchovní slovo na měsíc březen (P. Pavel Dokládál); opakování v 15 hod. • doprovodné programy: 15 hod. – katecheze pro děti • od 14 hod. – svátost smíření v samostatných zpodobných místnostech • nabídka prodejny Pastýř. Domáci cukrářny, občerstvení v bufetech i restauraci Fatima • memoriál Fatimy, memoriál biskupa Hloucha, křížová cesta v přírodním areálu ČM Fatimy • další program: 16.30 hod. růženec Světla – modlí se zástupci farností (rezervace desátků na recepci) • 17 hod. – koncert celebrovaná mše sv. (hlavní celebrant a kazatel prof. Dr. Jaroslav Němec) • večerní modlitba a adorace mladých.

Neděle 2. 3.: 8.15 hod. – ranní chvály a slavný sv. růženec • 9 hod. – mše sv. (hlavní celebrant P. Pavel Dokládál – při mši sv. děkuje za dar 56 let života) • po mši sv. slavnostní požehnání a otevření nové cukrářny v hlavní budově naproti prodejny Pastýř • zakončení semináře obědem.

POZVÁNÍ NA NEJBLIŽŠÍ AKCE: Pátek 7. 3. – neděle 9. 3.: jarní víkendové setkání mladých v ČMFA Koclířov. • Středa 12. 3. – čtvrtek 13. 3.: Fatimská vigilie a fatimský den v ČMFA Koclířov. • Velikonoční triduum od čtvrtka 20. 3. do neděle 23. 3. – aneb Velikonoce netradičně. • Pondělí 24. 3. – čtvrtek 27. 3.: exercicie o Duchu Svatém – vede P. Elias Vella. • Pátek 28. 3. – neděle 30. 3.: Víkend Božího milosrdenství – vede P. Elias Vella. • Sobota 5. 4.: I. mariánská sobota s P. Janem Linhartem, spirituálem kněžského konviktu v Olomouci. • Pátek 4. 4. – neděle 6. 4.: velikonoční víkend mladých.

Přihlášky, kontakt, rezervace: Fatimský apoštolát v ČR, č.p. 195, 569 11 Koclířov u Svitav; tel./fax: 461 543 164; e-mail: recepcemf@tiscali.cz; URL: www.cm-fatima.cz (v nutných případech mobil: 731 598 752 nebo e-mail: fatima@iol.cz).

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16, 110 00 Praha 1

NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ

Centrum VÉRITÉ po 15 leté přípravě uskuteční poutní cestu do IZRAELE, která se bude vyznačovat tím, že se nenavštíví tradiční místa, kde se biblické události nestaly: Kana Galilejská, Jardenit, Ein Karen, Eliášova jeskyně na Karmelu, františkánské Emmauzy, Betsaida-Julias, Magdala, katol. Pole pastýřů. Hora Sinaj v Egyptě.

Budou navštívena zejména tato místa: Khirbet Kana, místo křtu Páně v Jordánsku, hora Nebo, Emmauzy (Anwas), Betsaida, místo rodiště apoštolů, Magdala (pravá), 2. zázrak rozmnožení, Eliášova jeskyně (pravá), Bazilika v Nazaretu, klášter franc. Sester, Gabara, kostel Zakokhrání (!), Nein, Megido, Hora skoku v Nazaretě, Getsemanská zahrada, Chrám národů, hora Olivová, křížová cesta, Chrám Božího hrobu, Bazilika v Betlémě, Betanie, Kumrán, Mrtvé moře, Kafarnaum, Kurzi, Tabha, hora Blahoslavenství a další (viz: www.verite.cz, sekce cestovní agentura). Poutní cesta bude mít duchovní doprovod a krátké historické výklady.

Poutní cesta se uskuteční od 4. června 2008 večer do 16. června ráno 2008. Cena 17500 Kč + 250 €.

Přihlášky na uvedené adrese, nebo tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, e-mail: cestovka@verite.cz

VÍKENDY PRO SENIORKY A SENIORY V ROCE 2008

Víkendy jsou určeny pro ty, kteří prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, rodinné vztahy, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření, popř. i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s kněžem a s lektorkami.

Termíny a místa konání víkendů: Velehrad 28.–30. 3. 2008 • Sv. Hostýn 23.–25. 5. 2008 • Sv. Hostýn 19.–21. 9. 2008 • Velehrad 24.–26. 10. 2008.

Přihlásit se můžete telefonicky nebo písemně na adrese: Marie Budínová, Prostřední 437, 765 02 Otrokovice, tel.: 608 407 141.

Liturgická čtení

Neděle 24. 2. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 17,3–7

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kež byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezavrzujte svá srdce!*)

2. čt.: Řím 5,1–2.5–8

Ev.: Jan 4,5–42

Slovo na den: *Pane, dej mi tu vodu.*

Pondělí 25. 2. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1–15a

Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4

Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)

Ev.: Lk 4,24–30

Slovo na den: *Jen k oně vdově.*

Úterý 26. 2. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43

Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9

Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)

Ev.: Mt 18,21–35

Slovo na den: *Kolikrát mám odpustit svému bratru?*

Středa 27. 2. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9

Ž 147,12–13.15–16.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)

Ev.: Mt 5,17–19

Slovo na den: *Dokud nepomíne nebe a země.*

Čtvrtek 28. 2. – ferie

1. čt.: Jer 7,23–28

Ž 95(94),1–2.6–7.8–9

Odp.: 7c–8a (*Kež byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezavrzujte svá srdce!*)

Ev.: Lk 11,14–23

Slovo na den: *Silák v plné zbroji.*

Pátek 29. 2. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17

Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)

Ev.: Mk 12,28b–34

Slovo na den: *Bůh je jediný Pán.*

Sobota 1. 3. – ferie

1. čt.: Oz 6,1–6

Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab

Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)

Ev.: Lk 18,9–14

Slovo na den: *Bil se do prsou.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. ÚNORA – 1. BŘEZNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 2.		PO 25. 2.		ÚT 26. 2.		ST 27. 2.		ČT 28. 2.		PÁ 29. 2.		SO 1. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Nešpory:														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.**

NOVINKA

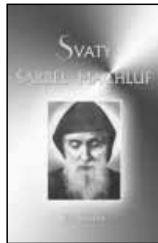
SVATÝ ŠARBEL MACHLÚF

Jiří Gračka

Sv. Šarbel Machlúf (1828–1898) prožil většinu svého života v libanonském klášteře Annaya, z toho téměř 25 let strávil v ne-daleké poustevně. Vedl neobyčejně přísný život pokání a oběti, každodenně se od půlnoci do rána modlil před svatostánkem, i při velké zimě jen v lehkém řeholním hábitu. Již krátce po smrti se jeho hrob stal vyhledávaným cílem poutníků z Blízkého východu i celého světa, a to jak křesťanů, tak muslimů. Sv. Šarbel, vzor dokonalého mnicha, je považován za jednoho z největších divotvůrců 19. století.

Publikace chce jednak představit život sv. Šarbela i úctu k němu, jednak nabídnout věřícím tradiční modlitby k tomuto světcovi – nověnu a litanie. Čtenář zde nalezne také základní informace o maronitské církvi a o Libanonu. Vyšlo s církevním schválením.

*Vydala Římskokatolická farnost Kojetín
ve spolupráci s nakladatelstvím
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 36 stran, 45 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

BIBLE PRO DĚTI

Převyprávěla Hana Kašparovská • Ilustrace Alexander Dudin

Ilustrovaná Bible s převyprávěnými texty všech významných příběhů Starého i Nového zákona. Při sestavování díla pomáhal emeritní litoměřický biskup Josef Koukl.

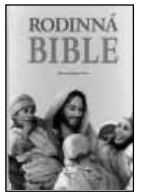
Junior pro Fortunu Print • Křídový papír, váz., A4, 408 stran, 390 Kč

RODINNÁ BIBLE

Ilustrace Zbigniew Freus

Bohatě ilustrovaná Rodinná Bible je sestavena tak, aby byla vhodná pro nejrůznější věkové skupiny dětí i dospělé. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • Křídový papír, váz.,
170 x 245 mm, 424 stran, 349 Kč*

NOVÉNA KE SVATÉMU JOSEFOVI

P. Bronisław Tarka OCD • Z polštiny

přeložila a doplnila Růžena Kouřimová

Novéna *K Tobě, svatý Josefe, se utíkáme* je sestavená podle polské předlohy sestavené P. Tarkou OCD.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., A6, 48 stran, 39 Kč

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**